

WIADOMOŚCI ARCHIDIECEZJALNE

ORGAN URZĘDOWY ARCHIDIECEZJI KATOWICKIEJ

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

CZERWIEC 2022

STOLICA APOSTOLSKA

101

Orędzie papieża Franciszka na VI Światowy Dzień Ubogich

(13 listopada 2022)

„*Chrystus dla was stał się ubogim*” (por. 2 Kor 8, 9)

1. «Chrystus Jezus [...] dla was stał się ubogim» (por. 2 Kor 8, 9). Tymi słowami Apostoł Paweł zwraca się do pierwszych chrześcijan w Koryncie, aby utwierdzić ich działania solidarnościowe na rzecz potrzebujących braci. Światowy Dzień Ubogich również w tym roku staje się na nowo swego rodzaju pozytywną prowokacją, która ma nam pomóc w refleksji nad naszym stylem życia oraz nad wieloma wymiarami ubóstwa, które pojawiają się w tym obecnym momencie dziejowym.

Kilka miesięcy temu świat wychodził z burzy pandemii, ukazując znaki ożywienia ekonomicznego, które mogłyby przynieść ulgę milionom osób wpędzonych w biedę z powodu utraty pracy. Otwierał się pogodny scenariusz, który nie zapominając o cierpieniu z powodu utraty osób bliskich, przedstawiał wreszcie perspektywy powrotu do bezpośrednich relacji międzysobowych, do spotkań bez ograniczeń i restrykcji. Oto jednak nowe nieszczęście pojawiło się na horyzoncie nakładając na świat inny scenariusz wydarzeń.

Wojna na Ukrainie dołączyła do wojen regionalnych, które w ostatnich latach sięgają śmierci i zniszczenia. W tym wypadku jednak obraz jawi się bardziej złożony ze względu na bezpośrednią interwencję jednego z mocarstw, które chce narzucić swoją wolę wbrew zasadzie samostanowienia narodów. Powtarzają się sceny znane nam z tragicznej pamięci, gdzie raz jeszcze wzajemny szantaż niektórych możnych tego świata zagłusza głos ludzkości domagającej się pokoju.

2. Iluż to biednych rodzi niedorzeczność wojny! Gdziekolwiek się nie spojrzymy, widzimy, że przemoc uderza w osoby bezbronne i najsłabsze. Deportacje tysięcy osób, przede wszystkim dzieci, aby je wykorzystać i wymusić na nich zmianę tożsamości. Powracają jakże aktualne słowa Psalmisty, napisane w obliczu zniszczenia Jerozolimy oraz wygnania młodych Hebrajczyków: Nad rzekami Babilonu - tam myśmy siedzieli i płakali, kiedyśmy wspominali Syjon. Na topolach tamtej krainy zawiesiliśmy nasze harfy. Bo tam żądali od nas pieśni ci, którzy nas uprowadzili, pieśni radości ci, którzy nas uciskali: [...] Jakże możemy śpiewać pieśń Pańską w obcej krainie? (Ps 137,1 4).

Miliony kobiet, dzieci oraz osób starszych, zmuszonych jest do narażenia się na niebezpieczeństwo bomb, byle tylko znaleźć ocalenie, szukając schronienia jako uchodźcy w krajach sąsiednich. Iluż jednak z nich pozostaje w strefach konfliktu, mając każdego dnia do czynienia ze strachem, doświadczając braku jedzenia oraz wody, opieki medycznej, a przede wszystkim miłości. W takich sytuacjach rozum zostaje przyćmiony, a konsekwencje ponosi wielu zwykłych ludzi, którzy dołączają do i tak już dużej liczby osób pozbawionych środków do życia. Jak udzielić adekwatnej odpowiedzi, która przyniesie ulgę i pokój tak wielu ludziom, zdany na łaskę losu i ubóstwo?

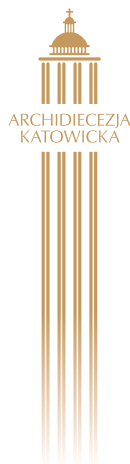
3. W tym jakże sprzecznym kontekście, jakże bolesnym, pojawia się VI Światowy Dzień Ubogich, z zaproszeniem – zaczerpniętym

z Apostoła Pawła – aby utrzymywać wzrok utkwiony w Jezusie, który: «będąc bogaty, dla was stał się ubogim, aby was ubóstwem swoim ubogacić» (2 Kor 8, 9). Podczas swojej wizyty w Jerozolimie Paweł spotkał Piotra, Jakuba i Jana, którzy poprosili go aby nie zapominał o ubogich. Wspólnota z Jerozolimy znajdowała się bowiem w poważnych trudnościach z powodu głodu, który dotknął kraj. Apostoł Paweł natychmiast zatroszczył się o zorganizowanie wielkiej zbiórki na rzecz tychże ubogich. Chrześcijanie z Koryntu okazali się bardzo wrażliwymi i chętnymi do pomocy. Za wskazaniem Pawła, każdego pierwszego dnia tygodnia zbierali to, co udało im się oszczędzić, a wszyscy byli bardzo szczodrzy.

Czas jakby się zatrzymał w tym punkcie, także i my, każdej niedziele, podczas celebracji Mszy świętej dokonujemy tego samego gestu, zbierając wspólnie nasze ofiary, ażeby wspólnota mogła zaspokoić potrzeby najbiedniejszych. Jest to znak, który chrześcijanie zawsze czynili z radością i z poczuciem odpowiedzialności, ponieważ żaden brat i siostra nie powinien odczuwać braku tego, co konieczne do życia. Zaświadczał o tym już święty Justyn, który w II wieku, opisując dla Cesarza Antoniusza Piusa niedzielną celebrację chrześcijan, pisał tak: „W dniu zaś, zwanym Dniem Słońca, odbywa się zebranie w jednym miejscu wszystkich razem, i z miast i ze wsi. Tedy czyta się Pamiętniki apostołskie albo Pisma prorockie, póki czas pozwala. [...] Wreszcie następuje rozdawanie i rozdzielenie wszystkim tego, co się stało Eucharystią, nieobecny zaś rozsyła się ją przez diakonów. Ci którym się dobrze powodzi, i którzy dobrą mają wolę, dają co chcą, a wszystko, co się zbierze, składa się na ręce przełożonego. On zaś rozraca opiekę nad sierotami, wdowami, chorymi, albo z innej przyczyny cierpiącymi niedostatek, nad więźniami, obcymi gośćmi, jednym słowem śpieszy z pomocą wszystkim, co są w potrzebie” (Apologia Pierwsza, LXVII, 1-6).

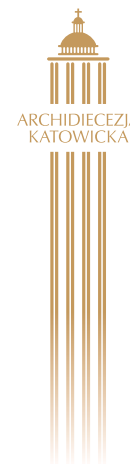
4. Wracając do wspólnoty w Koryncie, po początkowym entuzjzmie zaangażowanie zaczęło się zmniejszać, a inicjatywa zaproponowana przez Apostoła utraciła rozmach. To właśnie pobudziło Pawła do napisania z wielką pasją, ożywiając na nowo zbiórkę «aby czynne podzielenie się tym, co macie, potwierdzało waszą chętną gotowość» (2 Kor 8, 11).

Myślę w tej chwili o dyspozycyjności, którą w ostatnich latach okazały całe narody otwierając drzwi, by przyjąć miliony uchodźców wojennych na Bliskim Wschodzie, w Afryce Środkowej, a obecnie na Ukrainie. Rodziny otworzyły na oścież drzwi swoich domów innym ro-

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

STOLICA APOSTOLSKA

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

STOLICA APOSTOLSKA

dzinom, a wspólnoty przyjęły ze szczodrobliwością wiele kobiet i dzieci, aby zaoferować należną im godność. Jednakowoż im bardziej przeciąga się konflikt, tym bardziej pogarszają się jego następstwa. Narody, które przyjmują uchodźców są coraz bardziej znużone, starając się, by pomoc była ciągła; rodziny i wspólnoty zaczynają odczuwać ciężar sytuacji, która wykracza już poza sytuację kryzysową. To jest właśnie moment, aby nie odpuścić i by odnowić początkową motywację. To, co rozpoczęliśmy, należy doprowadzić do końca z tą samą odpowiedzialnością.

5. Solidarność polega bowiem właśnie na tym: podzielić się tym, czego mamy niewiele, z tymi, którzy nic nie mają, tak aby nikt nie cierpiał. Im bardziej rośnie poczucie wspólnoty i komunii jako stylu życia, tym bardziej rozwija się solidarność. Oprócz tego trzeba również rozważyć, iż są kraje, w których w ostatnich dziesięcioleciach dokonał się znaczący wzrost dobrobytu, odczuwalny dla wielu rodzin, które to osiągnęły pewien bezpieczny poziom życia. Mówimy tu o pozytywnych owocach inicjatywy prywatnej oraz praw, które wsparły rozwój ekonomiczny łączący się z konkretnym bodźcem dla polityki rodzinnej powiązanej z odpowiedzialnością społeczną. Został dzięki temu osiągnięty taki poziom bezpieczeństwa i stabilności, którym można się teraz podzielić z tymi, którzy zostali zmuszeni do opuszczenia swoich domów i swojego kraju, aby się ratować i przeżyć. Jako członkowie społeczeństwa obywatelskiego pielęgnujemy odwołanie do poszanowania wartości wolności, odpowiedzialności, braterstwa i solidarności. Jako chrześcijanie, natomiast, odnajdujemy zawsze w miłości, w wierze i w nadziei fundament naszego życia i naszego działania.

6. Warto zauważyć, że Apostoł Paweł nie chciał zmusić chrześcijan narzucając im uczynek miłosierdzia. Píše bowiem: «Nie mówię tego, aby wam wydawać rozkazy» (2 Kor 8, 8) ale raczej, «aby wskazując na gorliwość innych, wypróbować waszą miłość» (tamże). U podstaw prośby Pawła z pewnością znajduje się konieczność konkretnej pomocy, jednak jego intencje wykraczają ponad nią. Zachęca do dokonania zbiórki, aby stała się ona znakiem miłości, tak jak zostało to poświęcone przez samego Jezusa. Szczodrość zatem w stosunku do ubogich znajduje swój głęboki fundament w decyzji Syna Bożego, który sam zechciał stać się ubogim.

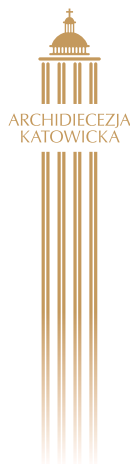
Apostoł bowiem stwierdza bez obaw, że ten wybór Chrystusa, to jego „ogłoście się”, jest „łaską”, co więcej, «łaską Pana naszego Jezusa Chrystusa» (2 Kor 8, 9) i tylko przyjmując ją możemy dać konkret-

ny i spójny wyraz naszej wiary. Nauczanie całego Nowego Testamentu w tym temacie jest jednolite i znajduje również swoje potwierdzenie w słowach Apostoła Jakuba: «wprowadzajcie zaś słowo w czyn, a nie bądźcie tylko słuchaczami szukającymi samych siebie. Jeżeli bowiem ktoś przysłuchuje się tylko słowu, a nie wypełnia go, podobny jest do człowieka oglądającego w lustrze swe naturalne odbicie. Bo przyjrzał się sobie, odszedł i zaraz zapomniał, jakim był. Kto zaś pilnie rozważy doskonałe Prawo, Prawo wolności, i wytrwa w nim, ten nie jest słuchaczem skłonny do zapominania, ale wykonawcą dzieła; wypełniając je, otrzyma błogosławieństwo» (Jk 1, 22-25).

7. Wobec ubogich nie uprawia się retoryki, ale zakasuje się rękawy i realizuje się wiarę poprzez bezpośrednie zaangażowanie, które nie może być scedowane na innych. Czasami natomiast może występować pewna forma rozprężenia, prowadząca do przyjęcia zachowań nieodpowiednich, takich jak obojętność wobec ubogich. Zdarza się więc, że niektórzy chrześcijanie, ze względu na zbyt mocne przywiązanie do pieniądza, ugrzęźli w złym używaniu dóbr oraz majątku. Są to sytuacje, które ukazują słabą wiarę, a także słabą i krótkowzroczną nadzieję.

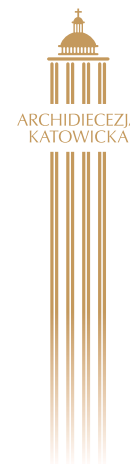
Wiemy, że problemem nie jest pieniądz sam w sobie, ponieważ jest on częścią codziennego życia osób oraz relacji społecznych. Tym, nad czym powinniśmy się pochylić i przemyśleć, jest raczej wartość, jaką pieniądz posiada dla nas: nie może stać się absolutem, jakby był celem nadrzędnym. Przywiązanie tego rodzaju nie pozwala patrzeć z realizmem na życie codzienne oraz osłabia wzrok, uniemożliwiając dostrzeżenie potrzeb innych. Nic bardziej szkodliwego nie może przydarzyć się chrześcijaninowi oraz wspólnocie chrześcijańskiej, jak właśnie zaślepienie przez bożka bogactwa, co w rezultacie kończy się zniewoleniem przez wizję życia ulotnego i zbankrutowanego.

Nie chodzi więc o to, aby mieć wobec ubogich postawę świadczenia usług socjalnych, jak to często się dzieje; trzeba natomiast działać, aby nikomu nie zabrakło tego, co konieczne. To nie aktywizm ratuje, ale szczerzy i szczodry szacunek, który pozwala podejść do ubogiego, jak do brata, który wyciąga rękę, abym to ja wyszedł z letargu, w który wpadłem. Dlatego też «nikt nie może mówić, że stoi z dala od ubogich, ponieważ jego życiowe wybory wiążą się ze skupieniem uwagi na innych sprawach. Często spotykamy się z tym usprawiedliwieniem w środowiskach akademickich, przedsiębiorców lub profesjonalistów, a nawet w środowiskach

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

STOLICA APOSTOLSKA

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

STOLICA APOSTOLSKA

kościelnych. [...] nikt nie może się czuć zwolniony z troski o ubogich i o sprawiedliwość społeczną» (Evangelii gaudium, 201). Pilnie należy znaleźć nowe drogi, które mogą poprowadzić ponad układy tej polityki społecznej, rozumianej „jako polityki dla ubogich, ale nigdy z biednymi i nigdy z ubogimi, a tym bardziej nie będącej częścią projektu, który może doprowadzić ludzi do siebie” (Fratelli tutti, 169). Należy natomiast dążyć do podjęcia postawy Apostoła, który pisał do Koryntian: „Nie o to bowiem idzie, żeby innym sprawiać ulgę, a sobie utrapienie, lecz żeby była równość” (2 Kor 8, 13).

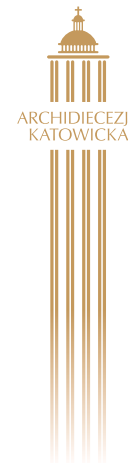
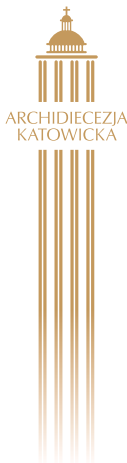
8. Jest pewien paradoks, który dziś, podobnie jak i w przeszłości, trudno jest zaakceptować, ponieważ koliduje on z logiką ludzką: istnieje ubóstwo, które ubogaca. Paweł, przywołując „łaskę” Jezusa Chrystusa, pragnie potwierdzić to, co On sam przepowiadał, a mianowicie, że prawdziwe bogactwo nie polega na gromadzeniu «sobie skarbów na ziemi, gdzie mól i rdza niszczą i gdzie złodzieje włamują się, i kradną» (Mt 6, 19), ale raczej na wzajemnej miłości, która pozwala nam dźwigać ciężary jedni drugich, tak aby nikt nie czuł się opuszczony czy wykluczony. Doświadczenie słabości oraz ograniczenia, które przeżyliśmy w minionych latach, a teraz tragedia wojny ze skutkami globalnymi, powinny nauczyć nas czegoś decydującego: nie jesteśmy na świecie po to, aby przeżyć, ale po to, by wszyscy mogli żyć godnie i szczęśliwie. Orędzie Jezusa pokazuje nam drogę i pozwala nam odkryć, że istnieje ubóstwo, które upokarza i zabija oraz, że istnieje inne ubóstwo, Jego ubóstwo, która wyzwala i czyni beztroskimi.

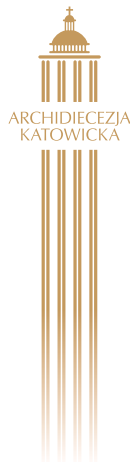
Ubóstwo, które zabija, to nędza zrodzona z niesprawiedliwości, wyzysku, przemocy oraz niesprawiedliwego podziału bogactw i zasobów. To ubóstwo rozpaczliwe, pozbawione przyszłości, ponieważ narzucone przez kulturę odrzucenia, która nie daje perspektyw ani dróg wyjścia. Jest to nędza, która zmuszając do stanu skrajnego niedostatku, oddziałuje również na wymiar duchowy, który, nawet jeśli często jest zaniebany, to przecież nie z tego powodu nie istnieje czy się nie liczy. Kiedy jedynym prawem staje się rachunek zysku na koniec dnia, to wtedy nie ma już hamulców, aby zastosować logikę wyzysku osób: inni ludzie stają się jedynie środkami. Nie istnieje już wtedy sprawiedliwa zapłata, czy słuszne godziny pracy, ale tworzą się nowe formy niewolnictwa, których doznają osoby, które nie mają innej drogi wyjścia i muszą zaakceptować tę trującą niesprawiedliwość, aby uciuć minimum na przeżycie.

Natomiast ubóstwo, które wyzwala jest tym, które jawi się przed nami jako odpowiedzialny wybór, pozwalający zrzucić ciężący balast i dążyć do tego, co istotne. Można bowiem łatwo dostrzec owo poczucie niezadowolenia, którego wielu doświadcza, ponieważ odczuwają brak czegoś ważnego i szukają tego, błędząc bez celu. Pragnąc znalezienia czegoś, co by mogło ich zaspokoić, potrzebują ukierunkowania ku maluczkim, słabym, ubogim, żeby mogli wreszcie zrozumieć to, czego naprawdę potrzebują. Spotkanie ubogich pozwala położyć kres wielu niepokojom i bezpodstawnym lękom, aby dotrzeć do tego, co naprawdę liczy się w życiu i czego nikt nie może nam ukraść: miłości prawdziwej i bezinteresownej. Ubodzy są bowiem, zanim staną się przedmiotem naszej jałmużny, są podmiotem, który pomaga nam uwolnić się z więzów niepokoju i powierzchowności.

Ojciec i Doktor Kościoła, święty Jan Chryzostom, w którego listach spotykamy mocne zwroty przeciwko nieodpowiednim postawom chrześcijan w stosunku do najuboższych, tak pisał: „Jeśli nie jesteś przekonany, że ubóstwo może przynieść bogactwo to pomyśl o swoim Panu i przestań powątpiewać. Gdyby Pan nie stał się biedny, nie mógłbyś stać się bogaty. To właśnie jest cudowne, że ubóstwo przyniosło bogactwo. Przez bogactwo Apostoł rozumie pobożność, oczyszczenie z grzechów, sprawiedliwość i świętość, i wszystkie owe niezliczone dobra, które Pan nam podarował i jeszcze podaruje. I to wszystko wyrosło dla nas z ubóstwa” (Homilie do Drugiego Listu św. Pawła do Koryntian, przekład z języka greckiego, ks. Antoni Paciorek, Częstochowa, 2019, s. 290).

9. Tekst Apostoła Pawła, do którego odsyła nas VI Światowy Dzień Ubogich, ukazuje wielki paradoks życia wiary: ubóstwo Chrystusa ubogaca nas. Jeśli Paweł mógł dać nam to nauczanie – a Kościół rozpowszechnić je i zaświadczyć o nim na przestrzeni wieków – to stało się tak, ponieważ Bóg w swoim synu Jezusie, wybrał i przemierzył tę drogę. Jeśli On dla nas stał się ubogim, to nasze życie jest oświecone i przemienione, i nabywa wartość, której świat nie zna i nie może dać. Bogactwem Jezusa jest Jego miłość, która nie zamyka się na nikogo i wszystkim wychodzi na spotkanie, a szczególnie tym, którzy są usunięci na margines i pozbawieni tego, co konieczne. Z miłości ogołocił samego siebie i przyjął postać ludzką. Z miłości stał się sługą posłusznym aż do śmierci – i to śmierci krzyżowej (por. Fil 2, 6-8). Z miłości stał się „chlebem życia” (por. J 6, 35), aby nikomu nie zabrakło tego, co konieczne oraz aby każdy

mógł znaleźć pokarm na życie wieczne. Również dzisiaj, podobnie jak to było wówczas dla uczniów Pana, trudne wydaje się, zaakceptowanie tego nauczania (por. J 6,60); jednak słowo Jezusa jest wyraziste. Jeśli chcemy, aby życie zwyciężyło nad śmiercią, a godność była wybawiona od niesprawiedliwości, to trzeba iść Jego drogą: naśladować ubóstwo Jezusa Chrystusa, dzieląc życie ze względu na miłość, dzieląc chleb swego życia z braćmi i siostrami, poczynając od ostatnich, od tych którym brakuje tego co konieczne, żeby nastąpiła równość, ażeby ubodzy zostali wyzwoleni z nędzy, a bogaci z próżności, w obydwu bowiem nie ma nadziei.

10. Dnia 15 maja br. kanonizowałem brata Karola de Foucauld, człowieka, który urodził się bogatym, ale wyrzekł się wszystkiego, aby pójść za Jezusem i stać się wraz z Nim ubogim oraz bratem wszystkich. Jego życie pustelnicze, najpierw w Nazarecie, a następnie na pustyni Saharyjskiej, utkane z milczenia, modlitwy oraz dzielenia się jest przykładnym świadectwem ubóstwa chrześcijańskiego. Dobrze nam uczyni przemyślenie jego słów: «Nie gardźmy ubogimi, małymi, robotnikami; nie tylko dlatego, iż są oni naszymi braćmi w Bogu, ale również dlatego, że w sposób najdoskonalszy naśladowują Jezusa w Jego życiu zewnętrznym. Oni ukazują nam doskonale Jezusa, Robotnika z Nazaretu. Są pierwotnymi wśród wybranych, pierwszymi wezwanymi do żłóbka Zbawiciela. Byli codziennymi towarzyszami Jezusa: od Jego urodzin, aż do śmierci [...]. Czcijmy ich, czcijmy w nich obraz Jezusa oraz jego Świętych Rodziców [...]. Przyjmujemy na siebie [postać], którą on sam wybrał dla siebie [...]. Nie przedstawajmy nigdy być we wszystkim ubogimi, braćmi ubogich, towarzyszami ubogich, jesteśmy najuboższymi z ubogich jak Jezus i tak jak On kochamy ubogich i otaczamy się nimi» (Meditazione n. 263 su Lc 2,8-20: C. DE FOUCAULD, La Bonté de Dieu. Méditations sur les saints Evangiles (1), Nouvelle Cité, Montrouge 1996, 214-216). Dla brata Karola były to nie tylko słowa, ale konkretny styl życia, który go doprowadził do dzielenia z Chrystusem daru samego życia.

Niech ten VI Światowy Dzień Ubogich stanie się okazją łaski, aby uczynić rachunek sumienia osobisty oraz wspólnotowy i zapytać się, czy ubóstwo Jezusa Chrystusa jest naszym wiernym towarzyszem życia.

FRANCISZEK

Rzym, u św. Jana na Lateranie, 13 czerwca 2022 roku,
we Wspomnienie św. Antoniego z Padwy

EPISKOPAT POLSKI

102

Komunikat z 392. Zebrania Plenarnego KEP

W dniach 6 i 7 czerwca 2022 roku odbyło się w Zakopanem, pod przewodnictwem abp. Stanisława Gądeckiego, 392. Zebranie Plenarne KEP.

1. Głównym tematem obrad była katecheza analizowana z różnych perspektyw. Podczas dyskusji biskupi podkreślili konieczność ożywienia katechezy parafialnej i ewangelizacyjnej, która daje możliwość doświadczenia wiary, modlitwy i wspólnoty Kościoła. W tym kontekście nadzieję budzi katecheza przedsakramentalna oraz podjęte przygotowania do wprowadzenia posługi katechistów i animatorów grup duszpasterskich. Apel o katechezę parafialną nie oznacza jednak rezygnacji z lekcji religii w szkole. Katecheza w parafii i lekcje religii stanowią bowiem dwie rzeczywistości wzajemnie się uzupełniające. Mając świadomość wyzwań, które wynikają z dynamicznych zmian społecznych, biskupi dostrzegają ogromną pracę katechetyczną na lekcjach religii w szkołach wykonaną w ciągu ponad trzydziestu lat. Wszystkim, którzy ją wykonują, należy się wdzięczność za ich ofiarną posługę. Dzięki obecności religii w szkołach Kościół ma możliwość dotarcia z orędziem Ewangelii do szerszej grupy dzieci i młodzieży.

2. W kontekście kończącego się roku szkolnego biskupi dziękują nauczycielom, wychowawcom i katechetom za trud nauczania i wychowywania, a także za otwartość w przyjęciu do szkół dzieci i młodzieży z Ukrainy. Zbliżający się okres wakacyjny niech będzie dla nauczycieli i uczniów czasem odpoczynku przepełnionego Bożym błogosławieństwem.

3. Biskupi dyskutowali o diecezjalnym etapie papieskiego synodu o synodalności. Podkreślono, że w minionych miesiącach odbyły się w Polsce tysiące spotkań zespołów synodalnych opartych na modelu wspólnego rozeznawania, słuchania i dzielenia się własnym doświadczeniem Kościoła. Biskupi dziękują wszystkim, którzy aktywnie i twórczo zaangażowali się w prace synodalne. Spotkania te pozwoliły m.in. na

lepsze wzajemne poznanie się uczestniczących w nich osób oraz przedstawienie nowych, cennych inicjatyw. Synteza ogólnokrajowa zostanie opracowana w oparciu o dane diecezjalne oraz wytyczne Stolicy Apostolskiej. Biskupi gorąco zachęcają do kontynuowania spotkań w zespołach synodalnych i do systematycznego budowania Kościoła synodalnego na wszystkich jego poziomach.

4. Podsumowując Rok Rodziny Amoris laetitia, biskupi apelują do duszpasterzy, osób konsekrowanych i wiernych świeckich w Polsce o włączenie się w diecezjach, parafiach i rodzinach w przeżywanie X Światowego Spotkania Rodzin z Ojcem Świętym Franciszkiem. Centralne obchody odbędą się w Rzymie w dniach od 22 do 26 czerwca br. Będzie to czas szczególnej modlitwy za małżeństwa i rodziny oraz składania świadectwa o wartości życia małżeńskiego i rodzinnego. Małżeństwa oparte na miłości i wzajemnej pomocy, wzmocnione łaską oraz otwarte na życie, są naturalnym środowiskiem wzrostu duchowego oraz darem dla Kościoła i społeczeństwa.

5. W związku z trwającą wojną w Ukrainie biskupi podjęli również problem uchodźców przebywających w naszym kraju. Pasterze poruszeni są okrucieństwem wojny, która niesie ze sobą cierpienie wielu ludzi oraz doświadczenie przemocy unicestwiającej ludzkie życie, miejsca zamieszkania, plany życiowe i marzenia. Na uznanie zasługuje postawa Polaków wyrażająca się w pomocy przybywającym do naszego kraju ludziom, a także w ofiarności wobec tych, którzy pozostali w Ukrainie. Swoje podziękowania pasterze kierują w sposób szczególnym dla Caritas Polska, Caritas diecezjalnych i parafialnych, innych organizacji katolickich, seminariów diecezjalnych i wspólnot zakonnych, instytucji rządowych i pozarządowych oraz samorządów. Proszą, by nie ustawać w pomocy i w okazywaniu szczodrości wobec wciąż cierpiących naszych sióstr i braci, bo bez niej wielu z nich nie będzie mogło przetrwać. Podkreślają, iż ważne jest, by pomoc ta miała charakter systemowy. Niezbędne jest zatem współdziałanie instytucji państwowych, samorządowych, organizacji pozarządowych oraz parafii.

6. Biskupi wysłuchali sprawozdania delegata KEP ds. ochrony dzieci i młodzieży na temat szkoleń prowadzonych przez Centrum Ochrony Dziecka dla delegatów, duszpasterzy, kuratorów i osób odpowiedzialnych za prewencję. Podkreślono konieczność dalszej współpracy w trosce o osoby skrzywdzone i skuteczność prowadzonych postępowań.

7. Zebranie Plenarne KEP odbyło się w 25. rocznicę pobytu Jana Pawła II w Zakopanem oraz złożonego w jego obecności hołdu górali. Stąd też, u stóp krzyża na Giewoncie, biskupi prosili świętego Papieża Polaka o wstawiennictwo w trudnych sprawach naszej Ojczyzny i polecili jego orędownictwu u Boga wszystkich Rodaków w kraju i za granicą. Te same intencje powierzają także wstawiennictwu sióstr elżbietanek, które będą beatyfikowane we Wrocławiu 11 czerwca br. Biskupi udzielają wszystkim pasterskiego błogosławieństwa.

PASTERZE KOŚCIOŁA W POLSCE

obecni na 392. Zebraniu Plenarnym KEP,
Zakopane, 7 czerwca 2022 roku

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

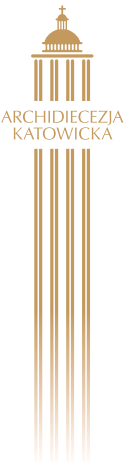
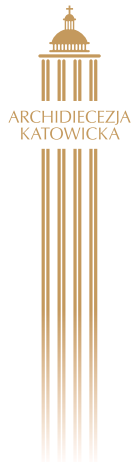
ABP WIKTOR SKWORC
METROPOLITA KATOWICKI

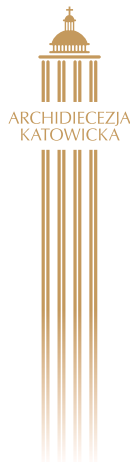
LISTY PASTERSKIE I KOMUNIKATY

103

Komunikat przed uroczystościami Bożego Ciała i 100. rocznicy powrotu Górnego Śląska do Polski

Drodzy Diecezjanie! W czwartek po uroczystości Najświętszej Trójcy Kościół obchodzi uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa. W tym dniu szczególną formą świadectwa naszej wiary i pobożności wobec Najświętszego Sakramentu są procesje organizowane zarówno w parafiach, jak i w poszczególnych miejscowościach. Zachęcam wszystkich serdecznie do aktywnego włączenia się w przygotowania do uroczystości

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

Bożego Ciała, m.in. poprzez odpowiednie udekorowanie tras przejścia procesji, w czasie której – przy czterech ołtarzach - będziemy powierzali Bogu przez Chrystusa nas samych, nasze domy i mieszkania, miejsca pracy, szkoły i szpitale oraz urodzaje ziemi. Najbardziej jednak wskazanym przygotowaniem niech będzie pojednanie się z Bogiem w sakramencie pokuty, a potem przyjęcie eucharystycznego Pokarmu, który „daje życie” i umocnienie świadomości, że jesteśmy „posłani w pokoju Chrystusa”. Serdecznie zachęcam do wspólnotowego, rodzinnego uczestnictwa w procesjach eucharystycznych. Symbolizują one i wyznaczają kierunek chrześcijańskiego życia. Od chwili naszego chrztu św. idziemy przez życie z Chrystusem, który zapewnia: „A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata”. Bądźmy i my z Nim, ucząc się eucharystycznego stylu życia, wrażliwego na polecenie Chrystusa: „Wy dajcie im jeść”.

Bracia i Siostry! Już niebawem, w niedzielę 19 czerwca, będziemy obchodzić setną rocznicę powrotu Górnego Śląska do Polski. Przyłączenie śląskich ziem do odrodzonego państwa polskiego było skutkiem trzech powstań śląskich z lat 1919–1921, które stanowiły jeden z najważniejszych, zwycięskich zrywów niepodległościowych w historii. Potwierdziły one głęboki patriotyzm mieszkańców Górnego Śląska i przywiązanie do tradycji i ojcowizny, ziemi przodków. W związku z tymi historycznymi wydarzeniami zapraszam do wspólnotowego dziękczynienia, którego wyrazem będzie celebrowanie Mszy św. w niedzielę 19 czerwca br. o godz. 10.30 w katowickiej katedrze z udziałem abp. Wojciecha Polaka, Prymasa Polski. Zaproszenie do udziału w tym dziękczynieniu niech wybrzmi szczególnie dobitnie w miejscowościach i parafiach naszej archidiecezji, zaangażowanych w czasie trzech powstań i w okresie plebiscytu. Nie zapominamy przy tym, że zmagania mieszkańców Górnego Śląska o powrót do polskiej Macierzy spowodowały, że Stolica Apostolska powołała już w 1922 administraturę apostolską, która dała początek diecezji katowickiej. Nasza wspólna modlitwa pod przewodnictwem Prymasa Polski stanie się okazją do dziękczynienia za nasz Kościół lokalny i zawierzenia losów mieszkańców Górnego Śląska i naszej Ojczyzny miłosiernemu Bogu, który jest Panem historii i życia każdego z nas.

Zachęcam do pielgrzymowania w niedzielę 19 czerwca do duchowego centrum archidiecezji katowickiej jakim jest katedra Jezus Chrystusa Króla Wszechświata, otwierającego w tympanonie swoje ramiona do wszystkich i zapraszającego wezwaniem: „Przyjdźcie do Mnie wszy-

scy, którzy utrudzeni i obciążeni jesteście, a Ja was pokrzepię”. Życząc spokojnej, rodzinnej niedzieli, z serca błogosławię: w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

† WIKTOR SKWORC

Arcybiskup Metropolita Katowicki

Katowice, 9 czerwca 2022 roku

VA I–52/22

Zarządzenie:

1. Komunikat należy odczytać wiernym w niedzielę 12 czerwca br. w ramach ogłoszeń duszpasterskich.
2. Księża proboszczowie proszeni są o wydelegowanie do katedry w dniu 19 czerwca przedstawicieli parafii, w tym nowo wybranych z rad duszpasterskich, ruchów, wspólnot i stowarzyszeń.
3. Oczekiwana jest również obecność parafialnych sztandarów jak i delegacji w strojach regionalnych.

BP MAREK SZKUDŁO

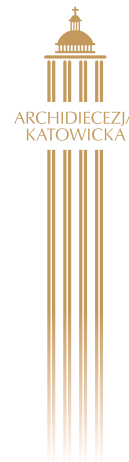
Wikariusz Generalny

104

Zaproszenie na procesję Bożego Ciała w śródmieściu Katowic

Bracia i Siostry! Drodzy Mieszkańcy Katowic! W nadchodzący czwartek przeżywać będziemy Uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa. To kolejna okazja, aby publicznie we wspólnocie żywego Kościoła składać Bogu dziękczynienie i uwielbienie za Jego eucharystyczną obecność pośród nas i szczególnie błagać Boga o dar pokoju w Ukrainie i na świecie.

Serdecznie zapraszam wiernych mieszkających w parafiach śródmieścia Katowic do udziału w procesji eucharystycznej naszego miasta.

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

Zapraszam rodziny, dzieci pierwszokomunijne, katolickie ruchy i stowarzyszenia, nadzwyczajnych szafarzy Komunii świętej, członków służby liturgicznej, poczty sztandarowe.

Procesję eucharystyczną poprzedzi Msza św. sprawowana w kościele Niepokalanego Poczęcia NMP o godz. 7.30, skąd o godz. 8.30 wyruszymy do katedry Chrystusa Króla. Przejdziemy ulicami: Mariacką, Francuską, Jagiellońską do Placu Miarki i Wita Stwosza. Po zakończeniu procesji o godz. 10.30 zostanie odprawiona w katedrze Msza św. pontyfikalna.

Bracia i Siostry, pamiętajmy, że Eucharystia jest źródłem, z którego czerpie moc nasze działanie i codzienne świadectwo wiary dawane o Chrystusie. Niech nas wspomaga spełniające się w Eucharystii Jego zapewnienie: „A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata” (Mt 28,20).

† WIKTOR SKWORC

Arcybiskup Metropolita Katowicki

Katowice, 10 czerwca 2022 roku

VA I-53/22

Zarządzenie:

Zaproszenie należy odczytać wiernym w ramach ogłoszeń duszpasterskich w katowickich parafiach: Chrystusa Króla, Niepokalanego Poczęcia NMP, Przemienienia Pańskiego i Świętych Apostołów Piotra i Pawła.

105

Dyspensa od obowiązku zachowania wstrzemięźliwości od pokarmów mięsnych, 17 czerwca 2022 roku

Arcybiskup Metropolita Katowicki Wiktor Skworc udziela wiernym przebywającym na terenie Archidiecezji Katowickiej dyspensy od obowiązku zachowania wstrzemięźliwości od pokarmów mięsnych w piątek po uroczystości Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa – 17 czerwca 2022 r.

Wiernych, którzy skorzystają z dyspensy, Metropolita Katowicki zachęca do podjęcia innej formy pokuty w postaci modlitwy lub dowolnego dzieła miłosierdzia.

KS. JAN SMOLEC

Kanclerz Kurii Metropolitalnej

Katowice, 15 czerwca 2022 roku

HOMILIE METROPOLITY

106

Dam wam serca nowe i ducha nowego tchnę do waszego wnętrza

Homilia Arcybiskupa Katowickiego

100 lat utworzenia Policji Województwa Śląskiego;

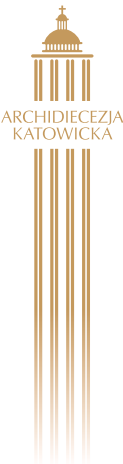
Katowice, 6 czerwca 2022 roku

Policję Województwa Śląskiego utworzono na mocy rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 17 czerwca 1922 roku. A był nim Józef Rymer. Niedawno w tej katedrze wspominaliśmy 100-ną rocznicę wydania przez Premiera RP dekretu o mianowaniu go Wojewodą Śląskim, który w drugiej połowie czerwca 1922 uczestniczył wspólnie z oddziałami Wojska Polskiego w przejmowaniu w imieniu Państwa Polskiego poszczególnych miast i ziem tej części Górnego Śląska, która została włączona do Polski. Był z nią związany od rodzinnego domu; w górnośląskiej ojcowiznie ukochał Ojczyznę - Polskę na całe życie.

Dlatego mocno angażował się w trakcie powstań śląskich i podczas plebiscytu. Był w tym okresie jednym z najbliższych i najbardziej zaufanych współpracowników Wojciecha Korfatego. A kiedy w czerwcu 1922 r. witał przedstawicieli władz polskich na moście w Szopienicach tak mówił: „Drogi Generale, Waleczna armio! Radość niezmierna napęlnia serca nasze w dniu dzisiejszym. Minęła wiekowa niewola. Pękły

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

kajdany. Górny Śląsk wraca na łono swej matki jako ostatnie jej dziecko. Z wielką niecierpliwością i tęsknotą oczekiwaliśmy tej chwili”.

Funkcję Wojewody Rymer pełnił niestety zaledwie kilka miesięcy, do swojej przedwczesnej śmierci. Zmarł 5 grudnia 1922 r.

Wyrazem tytanicznej pracy administracyjnej Józefa Rymera były decyzje służące budowaniu Województwa Śląskiego, w tym i ta o powołaniu Policji Województwa Śląskiego. Policja ta istniała aż do wybuchu II wojny światowej, jako organ bezpieczeństwa i porządku publicznego. Śląski epizod wojny obronnej 1939 roku dla funkcjonariuszy Policji Województwa Śląskiego był czasem największej próby, czasem egzaminu z patriotyzmu, odwagi i wojskowej dyscypliny. Śląscy policjanci bronili mężnie, czasem zastępując żołnierzy, swojej ledwie okrzepłej Macierzy. Do legendy śląskiego wrzesnia przeszły walki o hutę „Zygmunt”, „Łazarz” oraz kopalnie „Andaluzja”, „Michał” czy elektrownię „Chorzów”, w których to śląscy policjanci wykazali się wyjątkowym męstwem.

Niestety po 17 września 1939 roku podzielili los tysięcy Polaków wywiezionych w głąb Związku Radzieckiego. Tysiące polskich policjantów, a wśród nich funkcjonariusze Policji Województwa Śląskiego, zostało bestialsko zamordowanych przez sowieckie NKWD w Twerze, Miednoje i Katyniu. Polecamy ich miłosierdziu Bożemu a wspólnie modlimy się o pokój i bezpieczeństwo w ojczyźnie i na całym świecie.

Szanowni Policjanci i Policjantki! Każdy z was na początku swojej służby wypowiedział słowa „Roty ślubowania policjanta”: „...świadom podejmowanych obowiązków policjanta, ślubuję: „służyć wiernie Narodowi, chronić ustanowiony Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej porządek prawny, strzec bezpieczeństwa Państwa i jego obywateli, nawet z narażeniem życia...Ślubuję strzec honoru, godności i dobrego imienia służby oraz przestrzegać zasad etyki zawodowej”.

Wielu policjantów w przeszłości dało i dzisiaj również daje wymowne świadectwo wierności złożonej przysiędze, pieczętując ją nieraz ofiarą z własnego życia.

Nie tylko okres wojen i dziejowych burz ukazywał heroizm waszej służby. Niejednokrotnie równie trudna okazuje się codzienna wierność i troska o przestrzeganie prawa w czasach wolności, często nadużywanej i wykorzystywanej do działań bezprawnych czy poza prawnymi.

Drodzy Policjanci i Policjantki! Wasza służba ma głębokie znamiona troski o sprawiedliwość, zwłaszcza tę w wymiarze społecznym. Jest

nieustannym zabieganiem o bezpieczeństwo, praworządność i większe dobro, którego pragnie każdy człowiek. Niejednokrotnie musicie zmagać się z konkretnym złem, które zapuszcza swe korzenie w człowieku, niszcząc w nim Boży obraz.

Jesteście obrońcami bezbronnych ofiar przemocy, pokrzywdzonych, tych, którzy nie mają dość siły i odwagi, aby upominać się o sprawiedliwość.

Wasza misja jest trudna, tak po ludzku ciężka i obciążająca. Może się wydawać, że przerasta ludzkie możliwości. Dlatego potrzeba Wam siły, której źródłem nie jest człowiek, ale sam Bóg.

Potrzeba Wam odwagi i wrażliwości, którą może wzbudzić tylko Ten, który sam będąc Bogiem i Człowiekiem doświadczył ludzkiego losu, przemocy i niesprawiedliwości.

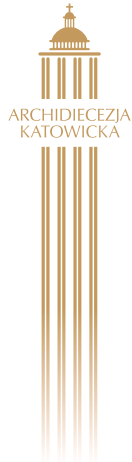
Potrzeba Wam nadziei, ożywianej Bożą mocą i pomocą, aby nie zwątpić, nie stracić sensu tej ważnej służby i aby samemu być odpornym na zło i pozostać człowiekiem honoru.

Dziękując dzisiaj Bogu za 100 lata służby społeczeństwu przez Policję Województwa Śląskiego, składam Wam również szczerze podziękowania: za trud włożony w służbę człowiekowi, za pomoc świadczoną obywatelom na co dzień na służbie i poza nią; Bóg zapłać też, za udział w uroczystościach patriotyczno-religijnych.

Dziękuję za przeprowadzane szkolenia dla dzieci i młodzieży, za czuwanie nad ich bezpieczeństwem, za współdziałanie ze szkołą i instytucjami charytatywnymi Kościoła, choćby w sprawie pomocy ukraińskim uchodźcom.

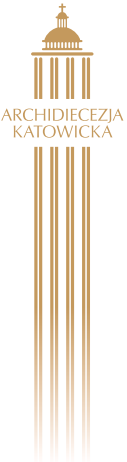
Moją wdzięczność wyrażam poprzez sprawowaną dzisiaj razem z Wami i za Was Eucharystię. To wielka tajemnica naszej wiary, zwana również Ostatnią Wieczerzą, którą ponawiamy w tym katedralnym wieczniku. To właśnie w tej chwili – jak słyszeliśmy w Ewangelii – Jezus Chrystus Najwyższy i Wieczny Kapłan – poniósłszy oczy ku niebu – modlił się w dramatycznej chwili do Ojca, powołując się na władzę Mu udzieloną „nad każdym człowiekiem”; modlił się za każdego człowieka niezależnie od stopnia intensywności jego wiary czy niewiary; bo nawet niewierzący są zatroskani Bogiem, wszak jest obecny nawet w odrzuceniu. A Bóg zatroskany jest o nich i o nas, dlatego Jezus Chrystus modlił się za wszystkich.

Prosił o to, by Ojciec ustrzegł nas od złego; by nas uświęcił w prawdzie; prosił, aby wszyscy stanowili jedno; aby miłość Boża była w nas.

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

Policjanci i Policjantki! Już z tych kilku ewangelicznych zdań płynnie po Waszym adresie treść jubileuszowych życzeń, więc życzę od serca, aby Boża Opatrzność strzegła was od złego; byście żyli w prawdzie i w prawdzie postępowali, byście stanowili jedno w pracy i w domu, by ostatecznie była w was jako fundament miłość Boga i człowieka, Ojczyzny i jej obywateli.

Nade wszystko w tych niespokojnych czasach, życzę Wam wszystkim, waszym rodzinom oraz bliskim, waszym środowiskom pracy i służby, prawdziwego i trwałego pokoju, który jest darem Boga.

Niech w waszym życiu spełnią się słowa proroka Ezechiela, wyśpiewane tu przed Ewangelią: „Pokropię was czystą wodą i dam wam serca nowe i ducha nowego tchnę do waszego wnętrza”.

Niech Bóg da wam – na progu nowego 100-lecia - serca nowe i ducha nowego – na każdy czas; na dni świąteczne i zwykłe waszej służby, na zawsze. Amen.

107

Wyprawili ich do głoszenia Ewangelii

Homilia Arcybiskupa Katowickiego

Święcenia prezbiteratu i diakonatu; Panewniki, 11 czerwca 2022 roku

W dniu święceń diakonatu i prezbiteratu, po usłyszeniu czytania z Dziejów Apostolskich, otrzymaliśmy z pierwszej ręki interesujące informacje o życiu apostołowskiego Kościoła. Gmina chrześcijan w Antiochii – bo tak zostali nazwani wyznawcy Jezusa w tym mieście – powstała jako owoc prześladowań w Jerozolimie, która pozostaje centrum. I właśnie do centrum, do „uszu Kościoła w Jeruzalem”, dochodzi wiadomość o powstaniu nowej wspólnoty wyznawców, co powoduje wysłanie do Antiochii apostołowskiego „wizytatora” w osobie Barnaby.

Powiedzmy coś o nim więcej. Na imię miał Józef. Nazwany przez Apostołów Barnabas, to znaczy Syn Pocieszenia, lewita rodem z Cypru sprzedał ziemię, którą posiadał, a „pieniądze przyniósł i złożył u stóp Apostołów” (por. Dz 4,36-37).

Posłany przybył do Antiochii, zobaczył i ucieszył się, a jako „człowiek dobry i pełen Ducha Świętego, i wiary” stwierdził, że sam nie po-

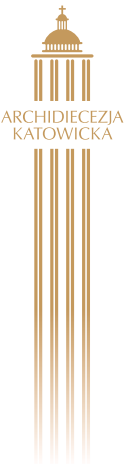
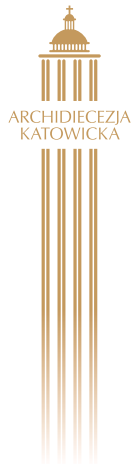
doła głoszeniu Ewangelii w tym środowisku, dlatego udał się do Tarsu, aby odszukać Pawła; wrócił z nim do Antiochii i przez cały rok razem pracowali w Kościele. Dowiadujemy się ponadto, że w tej wspólnocie prorokami i nauczycielami byli jeszcze inni, których imiona poznajemy. A potem słyszymy relację o publicznym nabożeństwie, zakończonym wysłaniem Barnaby i Pawła na misyjną wyprawę. I tu nasuwa się niejako automatycznie stwierdzenie, że Kościołem, apostołami kieruje Duch Święty. Pewnie miało miejsce jakieś objawienie, skoro Dzieje relacjonują, iż „Rzekł Duch Święty: Wyznaczcie mi już Barnabę i Szawła do dzieła, do którego ich powołałem”. Z takim przesłaniem woli Ducha Świętego się nie dyskutuje: zostali posłani, po postach i modlitwach i po nałożeniu rąk „wyprawili ich” do głoszenia Ewangelii wśród pogan, co dalej opisują Dzieje Apostolskie jako pierwszą wyprawę misyjną św. Pawła.

Bracia i Siostry! Tak wypełnia się misyjny nakaz Zmartwychwstałego Pana: „Idźcie więc i czyńcie uczniów ze wszystkich narodów” (Mt 28,19). A wcześniej rozesłanie, jak słyszeliśmy w dzisiejszej Ewangelii: „Idźcie i głoscie: Bliskie jest Królestwo niebieskie”. Po tym rozesłaniu uczniów Jezus precyzuje, co apostołowie i uczniowie, jak Paweł i Barnaba, mają czynić: „uzdrawiajcie chorych, wskrzeszajcie umarłych, oczyszczajcie trędowatych, wypędzajcie złe duchy. Darmo otrzymaliście, darmo dawajcie”. Dowiadują się też, czego mają nie robić: „nie zdobywajcie złota ani srebra, ani miedzi do swych trzosów. Nie bierzcie w drogę torby ani dwóch sukien, ani sandałów, ani laski”.

Na misyjną drogę apostołowania „wzięli” jako całe wyposażenie Ducha Świętego, który po dziś dzień jest architektem Kościoła, buduje go, a jeśli trzeba – to rekonstruuje.

Wszyscy jak tu jesteśmy (może z wyjątkiem dzieci) przeżyliśmy zesłanie Ducha Świętego. Duch Święty został nam dany w dniu naszego chrztu; w dniu bierzmowania; w dniu przyjęcia święceń prezbiteratu i święceń biskupich.

Diakoni – wkrótce prezbiterzy! Od dzisiejszego dnia będziecie spotykali się z Nim codziennie, kiedy wyciągając ręce nad darami, będziecie wypowiadać słowa epiklezy (wezwania) Ducha Świętego, aby dary ludu Bożego, chleb i wino, zostały przemienione w Ciało i Krew Chrystusa. Duch Święty, dokonując przemiany chleba i wina, nie omija naszych rąk; przemienia nas i aktywuje w nas swoje dary. Korzystając z nich, owo-

cujemy. Współpraca chrześcijanina z Duchem Świętym przynosi owoce zmieniające oblicze ziemi.

Bracia i Siostry! Czas święceń to czas Ducha Świętego, który uświęca. Już otrzymaliście Jego dary, i to nie po to, by je posiadać, zakopać w niepamięci, tylko po to, by nimi pracując, mocą łaski iść i głosić całą prawdę, by owoc przynosić. Za chwilę wypowiem nad wami takie oto słowa modlitwy święceń: „Niech będą godnymi współpracownikami biskupów, aby przez ich przepowiadanie i dzięki łasce Ducha Świętego słowa Ewangelii przyniosły obfity owoc w ludzkich sercach i dotarły aż na krańce ziemi”.

Drodzy Bracia, Neoprezbiterzy! Nie prześladowaniem, a dekretem, misją, posłaniem przez zakonnych przełożonych i biskupa zostaniecie rozproszeni po placówkach duszpasterskich, posłani na misyjne wyprawy.

Jako uczniowie Chrystusa Odkupiciela zostaniecie posłani, aby dar zbawienia, wysłużony przez naszego Pana na krzyżu, zanieść braciom i siostram. Czynić to będziecie przez głoszenie słowa i nade wszystko przez posługę sakramentów. Te bowiem święte znaki najpełniej wyrażają i przekazują łaskę odkupienia.

Udzielając chrztu świętego, będziecie świadkami nowych narodzin w Chrystusie, włączających wiernych w życiodajny strumień łaski, płynący od Zbawiciela.

Przygotowując młodych do przyjęcia bierzmowania, będziecie ich prowadzić do głębszego zjednoczenia z Kościołem, do odważniejszego dania świadectwa Chrystusowi, do okazywania miłości względem Boga i bliźnich.

Sprawując Eucharystię, będziecie narzędziem, dzięki któremu sam Odkupiciel rozdaje Siebie wiernym, jednocząc ich ze Sobą i z Kościołem. A rozsyłając wiernych słowami: „Idźcie w pokoju Chrystusa”, będziecie ich posyłali z misją pokoju.

Udzielając rozgrzeszenia w sakramencie pokuty i pojednania, dacie wiernym doświadczenie oczyszczającego i ożywiającego źródła Bożego miłosierdzia.

Idąc z sakramentalną posługą do chorych, będziecie im wskazywać, że można jednoczyć własne cierpienie z cierpieniami Odkupiciela.

Ewangelia dzisiejsza poucza, że macie być również zwiastunami pokoju. Wchodźcie w znane i nieznanne środowiska zawsze z właściwym wam pozdrowieniem: „Pokój i dobro!”. Idźcie z odwagą w nowe i nieznanne, wszędzie tam, gdzie Kościół jeszcze nie jest lub już nie jest ojczyzną ludzi.

Drodzy Diakoni i Prezbiterzy! Wasze spotkanie ze św. Barnabą w dniu święceń powinno być dla was wyjątkowo inspirujące. I choć wiele z jego życiorysu pozostaje w sferze legend, to jednak z jego apostołskiej posługi płynie jasne przesłanie: kiedy się głosi Ukrzyżowanego i Zmartwychwstałego, trzeba być odważnym i bez strachu podejmować misyjną działalność, trzeba mieć odwagę, aby wychodzić na peryferia (a one czasem bywają blisko), trzeba odważnie szukać nowych dróg dotarcia do współczesnych pogan, pamiętając, że wiara przekazywana umacnia się! W tym przekonaniu umacnia was sam Pan słowami, które tu wybrzmiały przed Ewangelią: „Ja jestem z wami przez wszystkie dni aż do skończenia świata”.

Bracia i Siostry! Historia zbawienia trwa. Zapisują się kolejne karty dziejów apostołskich, Kościoła. Być może po zakończeniu liturgii święceń kronikarz zakonu franciszkańskiego zacytuje zdanie sprzed dwóch tysięcy lat: „po postach i modlitwach i po nałożeniu rąk «wyprawili ich» do głoszenia Ewangelii” i dookreśli środowiska posłania. Historia zbawienia trwa. Amen.

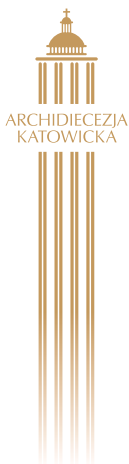
108

Posłanie i misja

Słowo Arcybiskupa Katowickiego

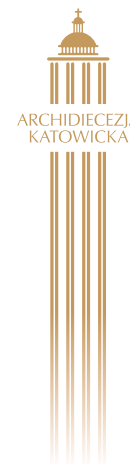
Wręczenie dekretów wikariuszy; Katowice, 14 czerwca 2022 roku

Kończy się pierwsza połowa trwającego roku liturgicznego, jak zwykle bogatego w treści. Papieżowi dziękujemy za dar kończącego się roku *Amoris laetitia*. Główne uroczystości w Rzymie 26 czerwca podczas X Światowego Spotkania Rodzin. Konsekwentnie realizujemy program duszpasterski: „Eucharystia daje życie” i uświadamiamy sobie, że jesteśmy „Posłani w pokoju Chrystusa”. Zachowujemy w pamięci beatyfikację ks. Jana Franciszka, męczennika wojny, danego nam na czas wojny. Redaktorom Kalendarza Liturgicznego dziękujemy za myśli Błogosławionego tam zmieszczone pod hasłem: *Gdzie skarb twój, tam serce twoje*. Pod datą 14/ 15 czerwca znajdujemy cytat: „Módlmy się gorąco, żeby raczył zstąpić na nas Duch Święty, bo jeśli nie przyjdzie tu, to zjawi się grzech”. Pamiętajmy, że jesteśmy świątynią Ducha Świętego.

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

Przed nami ważne daty historyczne, związane z powrotem części Górnego Śląska do polskiej Macierzy. W niedzielę 19 czerwca – niejako w przeddzień 100-tnej rocznicy wkroczenia wojska polskiego przez most na Brynicy do Szopienic i dalej do Katowic – Prymas Polski – odprawi w naszej katedrze dziękczynną Mszę św. Pamiętamy, że to wydarzenie sprzed 100-laty dało początek tworzeniu nowej struktury kościelnej – diecezji katowickiej vel śląskiej, wyłączonej z archidiecezji wrocławskiej.

Wspomnijmy też prawie niezauważony „List papieża Franciszka do narodu polskiego w związku z obchodami 100. rocznicy odzyskania niepodległości”. Czytamy w nim m.in. „Wielką rolę w duchowej integracji waszego narodu i przypominaniu jego pięknych kart historii odegrały sanktuaria Matki Bożej: na Jasnej Górze, w Gietrzwałdzie, Kalwarii Zebrzydowskiej, Kalwarii Paławskiej, Piekarach Śląskich i innych. Ogromne rzesze pielgrzymów przybywały do tych sanktuariów, gdzie akcenty narodowe i patriotyczne stale były obecne w modlitwach i kazaniach. Czym byłyby wreszcie polska kultura, jedność i solidarność narodowa, gdyby nie dokonania genialnych twórców literatury, muzyki, teatru i sztuki?

Kiedy pod koniec I wojny światowej zaczęła się krystalizować szansa odzyskania upragnionej wolności, papież Benedykt XV zezwolił w 1917 r. arcybiskupowi warszawskiemu Aleksandrowi Kakowskiemu na zaangażowanie się w Radzie Regencyjnej Królestwa Polskiego, która powołała pierwszy polski rząd, a następnie przekazała Józefowi Piłsudskiemu zwierzchnią władzę wojskową oraz naczelne dowództwo nad wojskiem polskim. Ta papieska decyzja potwierdziła wyraźne poparcie Stolicy Apostolskiej dla przedstawicieli narodu polskiego w stosunkach z państwami okupacyjnymi. Była także jasnym uznaniem dążeń niepodległościowych i wsparciem moralnym.

Wiosną 1918 r. papież mianował Achillesa Rattiego wizytatorem apostolskim na ziemi polskie i litewskie. Kilka miesięcy później – kiedy Polska odzyskała niepodległość – został nuncjuszem apostolskim. To właśnie on przytoczył Polakom słowa, które przekazał mu Benedykt XV: „Nie obawiaj się trudności, idziesz przeciw do narodu, u którego wiara zawsze pierwsze miejsce zajmuje i który wśród innych narodów słynie powszechną religijnością: Polonia semper fidelis. Idziesz do narodu męczennika, który dziś jak Łazarz wstaje z grobu do nowego życia (...)”.

1. Bracia! W świetle tych słów ważne jest poznawanie lokalnej historii miejscowości i parafii posługiwania, zapisanej w życiorysach po-

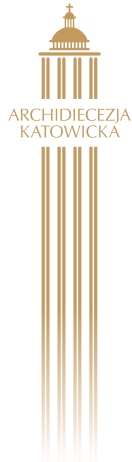
koleń żyjących na Górnym Śląsku przed nami (też przynależą do „narodu męczennika”) oraz wskazywanie na system wartości, przekazywany z pokolenia na pokolenie. „Cechuje ich przede wszystkim – jak cytuje ks. Emil Szramek za Zofią Kossak – rzeczowość istotna. Idealizm w czynach, nigdy w słowach... Oszczędność i pracowitość... Wytrwałość... Głęboka, szczerą religijność... Silne życie rodzinne i przywiązanie do starego obyczaju”. Poznawaniu tych wartości, którymi wyróżnia się wielu mieszkańców G. Śląska służył będzie Panteon Górnośląski, umożliwiający od 19 czerwca br. międzypokoleniowe spotkania z ludźmi wartościowymi, to znaczy uosabiającymi bliski nam system wartości.

2. Bracia. Znany filozof Leszek Kołakowski w słynnym eseju apologetycznym i sceptycznym (sceptycznym, co do losów cywilizacji europejskiej) „Jezus ośmieszony” stwierdza, że przesłanie ewangelii jest wewnątrz naszej cywilizacji; a w obrębie samej kultury istnieje samoistna, nie-teologiczna wiara w Jezusa Chrystusa, dlatego też powinien być obecny i funkcjonować w przestrzeni publicznej.

Taką przestrzenią jest niewątpliwie archidiecezjalne muzeum- placówka kultury, nasze archiwum-placówka badawcza i Panteon. Są to instytucje pozwalające spojrzeć poza kulisy codzienności, pozwalająca dojrzeć korzenie, z których wyrastamy, uświadamiając, że z tego historycznego wczoraj jest nasze dziś; nasze dzisiejsze być! Stąd zachęta do organizowania w tym i nowym roku szkolnym w porozumieniu z dyrekcjami szkół wypraw do centrum naszej archidiecezji i do przejście wraz z młodzieżą wskazanymi ścieżkami edukacyjnymi i formacyjnymi. Wskazane byłoby też zauważenie w seminarium duchownym muzeum misyjnego i izby pamięci bł. Jana Franciszka.

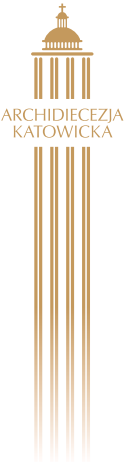
Szczere Bóg zapłać – za jałmużnę postną, która wpisała się już w nasze – kapłańskie – przeżywanie okresu Wielkiego Postu. I za każde inne wsparcie naszych braci i siostr na Ukrainie i tu w kraju. Zdaliśmy egzamin z człowieczeństwa i z chrześcijaństwa.

Ostatnio, przygotowując słowo do księży obchodzących 30 rocznicę przyjęcia święceń, znalazłem tekst św. JP II o zaufaniu. „Przychodzą do was ludzie, wielu ludzi, niektórzy z bardzo daleka. Przychodzą jakby z innego, aniżeli ten, z którym spotykacie się na co dzień, świata; ze świata, który zdaje się żyć bez Boga; przychodzą tacy, którzy dawno opuścili Dom Ojca. Być może, że ich pojęcia o Bogu, o wierze, o Kościele, o kapłanach i o zakonach nie zawsze są dojrzałe; być może, że sami na-

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

wet nie zawsze potrafią jasno powiedzieć, dlaczego przyszli. Przychodzą do was ludzie udręczeni, poniżeni, zagrożeni w swoim człowieczeństwie. Szukają świadków Przemienienia. Niech ich znajdują w was. Niech nigdy ten, kto szuka świadka Przemienienia, nie trafi na nieufność czy obojętność. Lepiej zaufać temu, kto może na zaufanie nie zasłużył, aniżeli odtrącić jednego, kto owej ufności jest spragniony i głodny.... Jesteście z ludu i dla ludu” (Tamże).

Bracia! Powtórzmy to przedostatnie zdanie i w jego świetle zobaczymy relacje prezbiter – biskup. Czyż Kościół nie jest instytucją budującą relacje na fundamencie zaufania? Lepiej zaufać temu, kto może na zaufanie nie zasłużył, aniżeli odtrącić jednego, kto owej ufności jest spragniony i głodny....

Dlatego, co podkreślam, że z pełnym zaufaniem posyłam was na nowe placówki duszpasterskie, gdzie jesteście oczekiwani wraz bogactwem waszych charyzmatów i doświadczeń; posyłam do szkół – do prowadzenia szkolnej nauki religii i parafialnej katechezy oraz parafialnych grup, zwłaszcza młodzieżowych. I dziękuję za postawę: “Oto idę, abym spełniał wolę Twoją”.

Drogi Bracie! Na nowej placówce buduj i szukaj wspólnoty kapłańskiej, bo kapłan jest umocowany w kapłaństwie; prezbiter w prezbiterium. Wspólnota z braćmi i z biskupem wzmacnia się tylko wtedy, gdy inwestujemy w nią swój czas; jeśli coś daję, to też otrzymuję; nie można się nastawiać na konsumowanie wspólnoty nic do niej nie wnosząc. Wiemy jaką wartość ma wspólnotowa modlitwa, dlatego miej odwagę inicjować wspólną modlitwę brewiarzową.

W imieniu Kościoła, w myśl słów Zbawiciela: „Pokój wam! Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam” (J 20,22); posyłam was do nowej parafialnej wspólnoty, która ma swoją historię i terażniejszość; odtąd będziecie ją ubogacać swoją obecnością, modlitwą i posługą a więc wpływał na jej przyszłość. Niech każdego z was umacniają słowa Zbawiciela: „Ja jestem z wami przez wszystkie dni aż do skończenia świata”.

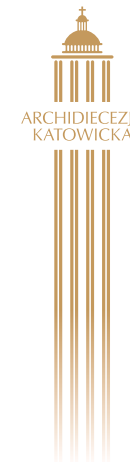
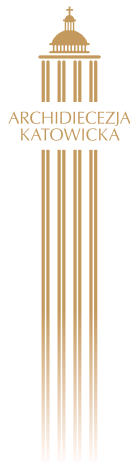
Niech was wspomagają bł. Michał Kozal, biskup i męczennik oraz bł. Jan Franciszek Macha. Życzę pięknym wakacji z Bogiem; odpocznijcie nieco.

109

Wy dajcie im jeść...

Homilia Arcybiskupa Katowickiego
Boże Ciało; Katowice, 16 czerwca 2022 roku

Po dwóch latach przerwy przeszliśmy ponownie tradycyjną trasą procesji Bożego Ciała w Katowicach: od kościoła Niepokalanego Poczęcia NMP do katedry Chrystusa Króla. Dochodząc do katedry trudno było nie zauważyć zwieńczenia nad wejściem, trójkątnego pola nad frontem, uwieńczonego trzema figurami. Takie zwieńczenie frontonu katedry, w formie grupy rzeźbiarskiej, zostało zaprojektowane już w roku 1927, kiedy co dopiero erygowana diecezja podjęła trud budowy monumentalnej katedry pod wezwaniem Chrystusa Króla. Dwa lata wcześniej, w jubileuszowym roku 1925, papież Pius XI encykliką „Quas primas”, ustanowił święto Chrystusa Króla, co z pewnością dla ks. Augusta Hlonda, administratora i pierwszego biskupa diecezji katowickiej było inspiracją do wyboru takiego właśnie tytułu dla katedralnego kościoła. Zaprojektowana grupa rzeźbiarska wieńcząca fronton katedry, zwrócona w stronę centrum miasta przedstawiała hołd ludu górnośląskiego dla Chrystusa Króla. Był to zapisany w kamieniu program duszpasterski nowej diecezji. I chociaż nasza katedra dopiero teraz, w perspektywie 100-lecia istnienia naszego lokalnego kościoła otrzymuje na zewnątrz widzialny znak swego patrona, to został On przedstawiony jako Zmartwychwstały Pan, Dobry Pasterz, wyciągający swoje ręce do wszystkich i każdego, w geście zapraszającym jako wypowiadający słowa: „Przyjdźcie do Mnie wszyscy, którzy utrudzeni i obciążeni jesteście, a Ja was pokrzepię (Mt 11, 28). Przed nami – przyszli do Niego św. Jadwiga Śląska i św. Jacek stojący obok figury Dobrego Pasterza. Przyszli do Niego daleko wcześniej przed nami, bo na przełomie XII i XIII wieku i jako święci nam patronują. Patronują Śląskowi, metropolii i archidiecezji katowickiej. Św. Jadwigę Śląską w XX wieku uczyniliśmy patronką budownictwa sakralnego. Kiedy w ostatnich dekadach ubiegłego wieku rozpoczęła się wiosna budownictwa sakralnego, wybudowaliśmy około 100 kościołów, na co patrzymy w kategoriach cudu, a wszystkie one służą budowaniu Kościoła - Wspólnoty, nade wszystko funkcjonują jako

wieczniki, miejsce spotkania Zmartwychwstałego, rozdzielającego Siebie jak Chleb dający życie.

W liście KEP z okazji 700-lecie śmierci św. Jacek nazywany jest „wielkim synem, a w pewnej mierze i ojcem naszej Ojczyzny”, tym, „który zsywał w jeden organizm Polskę rozbitą dzielnicowo”. To On uciekając z Kijowa jak mówi legenda, zabrał ze sobą Eucharystię i figurę MB, jako najcenniejsze skarby Kościoła. Po dziś dzień „zsywa” i jednoczy; może patronować naszej pomocy wobec Ukrainy.

Bracia i Siostry! W ewangelii dzisiejszej uroczystości wybrzmiewa mocno polecenie, słowa wypowiedziane przez Jezusa w trybie rozkazującym: „wy dajcie im jeść..”, poprzedzone naleganiem Dwunastu „odpraw tłum; niech idą...” I chociaż cud rozmnożenia chleba zapowiada cud eucharystyczny, to dotyczył przede wszystkim głodu tłumy słuchającego o Królestwie Bożym.

Słowa tej Ewangelii nie wybrzmiewają w tej katedrze po raz pierwszy. Były tu słyszane od dziesięcioleci i mobilizowały uczniów Chrystusa do adekwatnej odpowiedzi, w zależności od sytuacji, potrzeb i rozeznania, bo ludzkie głody bywają różne.

Bracia i Siostry! Kiedy biskup święci katedralny i każdy inny kościół, wypowiada m.in. takie słowa: „Niech tutaj ubodzy znajdują miłosierdzie, uciśnieni prawdziwą wolność, a wszyscy ludzie niech przyoblekają się w godność Twoich dzieci, aż osiągną szczęśliwie radość życia wiecznego w niebieskim Jeruzalem”.

Ten katedralny kościół jest i był miejscem zaspokajania głodu Boga i miłosierdzia. Głoszona tu Ewangelia pokoju, zaspokajała głód nadziei w najbardziej ciemnych czasach. Była też miejscem azylu dla zagrożonych. To tu, wierni zaspokajali głód wolności, do której wyswobodził nas Chrystus (Ga 5,1).

Tu, kiedy 40 lat temu społeczeństwo z powodu braku żywności stanęło na progu humanitarnej katastrofy, katedra jak dobra matka, karmiła, rozdzielała dary, dzieliła się tym wszystkim, co przez Caritas ofiarowały Kościoły z Europy Zachodniej, a wśród nich tysiące ton mleka w proszku, odżywek dla niemowląt i lekarstw. To tu w stanie wojennym działali prawnicy, aby zaspokoić głód sprawiedliwości i respektowania praw pracowniczych. To tu pod skrzydłami pasterzy tej diecezji działał biskupi komitet pomocy więźniom i internowanym oraz ich rodzinom i pomagał, zaspokajał głód bezpieczeństwa.

To pokolenia świadków, wiernych świeckich i duchownych oddających wspólnotowo publiczny hołd Jezusowi Chrystusowi poprzez dzieła miłości miłosiernej. Mogą być inspiracją dla nas i przyszłych pokoleń wyznawców Chrystusa Króla.

Bracia i Siostry! Od 24 lutego dajemy „jeść” wojennym uchodźcom z Ukrainy; spożywali wszystko, czym samiśmy się karmili. Kolejny raz składam serdeczne podziękowanie za dzielenie się nimi tym, co posiadamy. Jest ono manifestacją eucharystycznej postawy.

Do udzielania pomocy Chrystusowi, który przychodzi do nas w ubogich. Do działania na ich rzecz nie przymusza nas strach – wizja sądu ostatecznego – „tylko wiara, która działa przez miłość” (por. Ga 5,6), wiara, która wyraża się w miłości miłosiernej.

Bóg zapłać za wielkoduszne łamanie chleba i dzielnie się nim. Pewnie nie byliśmy do tego zdolni, gdybyśmy sami nie byli karmieniu Chlebem Miłości.

Zakończmy naszą dzisiejszą medytację ostatnim werselem sekwencji Doktora Anielskiego, św. Tomasza z Akwinu: *Dusz Pasterzu! Prawy Chlebie!* | *Dobry Jezus, prosim Ciebie:* | *Ty nas karm i broń w potrzebie,* | *To nam dobra okaż w niebie,* | *Kędy jest żyjących raj!* | *Twa dłoń, Panie, wszystko zdoła* | *Ty nas karmisz z Twego stoła:* | *Gdzie wciąż ucztą trwa wesola,* | *W gronie niebian nasze czoła* | *Na Twe łono skłonić daj.*

Amen. Alleluja.

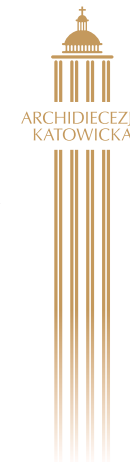
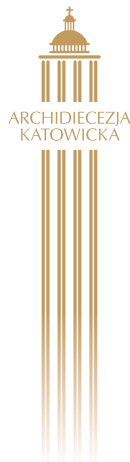
110

Starajcie się naprzód o Królestwo Boga i o Jego sprawiedliwość!

Homilia Arcybiskupa Katowickiego

Święcenia diakonatu; Czerwionka-Leszczyny, 18 czerwca 2022 roku

Dzieje Apostolskie nadal się toczą i dziś zostanie zapisana ich kolejna karta. Jak przed wiekami, tak i teraz rozbrzmiewa głos Dwunastu, którzy zwrócili się do „wszystkich uczniów” słowami: Upatrzcież zatem, bracia, mężów spośród siebie, cieszących się dobrą sławą, pełnych Ducha Świętego i mądrości! Im zlecimy, aby w naszym imieniu, spełniali zadanie diakonii

miłości względem ubogich (por. Dz 6,3). Spodobały się te słowa uczniom, którzy wybrali mężczyzn spełniających postawione warunki, przedstawili ich Apostołom, a ci modląc się włożyli na nich ręce (Dz 6,5-6).

W ciągu dziejów XXI wieków Kościoła zmieniały się formy wyboru i formacji kandydatów do diakonatu. Jednak warunki stawiane kandydatom do tej posługi i sposób udzielenia święceń – modlitwa i nałożenie rąk – pozostały te same.

Świadomość historycznej ciągłości, nieprzerwanego trwania Kościoła rodzi w nas wdzięczność, że nasze korzenie sięgają czasów apostoelskich, że wyrastają z jerozolimskiej wspólnoty, że mają swój początek w Chrystusie – Słudze, który przyszedł, aby służyć i dać swoje życie na okup za wielu. Co więcej wzbogaciły się o dwie formy diakonatu: jedna jako stopień prowadzący do prezbiteratu; druga jako diakonat stały, przynależące do struktury hierarchicznej Kościoła.

Bracia i Siostry! Nasz Pan, Jezus Chrystus w minionym okresie wielkanocnym, wyjaśniał nam tajemnicę swego i naszego pochodzenia. Kiedy mówi o Sobie: Wyszedłem od Ojca i przyszedłem na świat; znowu opuszczam świat i idę do Ojca (J 16,28). Chce też powiedzieć, że ci, którzy uwierzyli w Niego, są dziećmi Boga, posłanymi do świata, aby głosili dzieła potęgi Tego, który ich wezwał z ciemności do swego przedziwnego światła.

Św. Paweł ujmie to w słowach: A więc nie jesteście już obcymi i przychodniami, ale jesteście współobywatelami świętych i domownikami Boga – zbudowani na fundamencie apostołów i proroków, gdzie kamieniem węgielnym jest sam Chrystus Jezus (Ef 2,19-20).

Drodzy Kandydaci do diakonatu! Drogie Małżonki i Dzieci! Drogie Rodziny Kandydatów! Wszyscy jak tu jesteśmy, jesteśmy wezwani przez naszego Pana do jednoznacznej postawy służenia Bogu a taka postawa: postawienie na Boga a nie na Mamonę, odbiera nam zmartwienia. Poczyna nas Jezus: nie martwcie się i wymienia, o co nie mamy się martwić. „Nie martwcie się zatem i nie mówcie: co będziemy jedli? co będziemy pili, czym będziemy się przyodziewali?”

Wzywa nas do zaufania „Ojcu niebieskiemu”, który wie.. i poucza nas również dalej o tym, o co mamy się martwić, nie tylko biernym zamartwianiem się, tylko staraniem, czyli działaniem: „Starajcie się naprzód o Królestwo Boga i o Jego sprawiedliwość, a to wszystko będzie wam dodane”.

Królestwo Boga i Jego sprawiedliwość. Pierwszą przestrzenią tego starania niech będzie Bracie Twój Domowy Kościół. Twoja rodzina. I wte-

dy z tej przestrzeni sakramentalnego małżeństwa i rodziny będziesz mógł naturalnie i bezkolizyjnie przechodzić do starania się o wspólnotę Kościoła parafialnego, której będziesz jako diakon służył poszerzając przestrzeń królestwa prawdy i życia, świętości i łaski, sprawiedliwości, miłości i pokoju – jak czytamy w prefacji o Jezusie Chrystusie, Królu Wszechświata.

Drodzy Bracia! Otrzymując urząd diakona w Kościele, służyć będziecie wszystkim ochrzczoneму głosząc słowo Boże, asystując biskupowi i kapłanom przy celebracji świętej liturgii, szczególnie Eucharystii, udzielając Jej wiernym, zanosząc Chleb życia chorym, udzielając sakramentu chrztu świętego, przewodnicząc lub asystując niektórym obrzędom i nabożeństwom liturgicznym, dźwigając w ubogich nadzieję przez uczynki miłosierdzia (por. KKK 1570). I to ostatnie zadanie jest Twoją pierwszą powinnością; Twoim pierwszym staraniem: „zadanie diakonii miłości względem ubogich”.

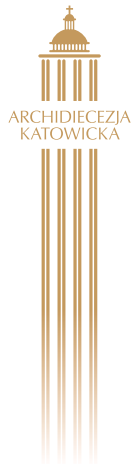
Katechizm Kościoła podaje: „Uczynkami miłosierdzia są dzieła miłości, przez które przychodzimy z pomocą naszemu bliźniemu w potrzebach jego ciała i duszy. Pouczać, radzić, pocieszać, umacniać, jak również przebaczać i krzywdy cierpliwie znosić, to uczynki miłosierdzia co do duszy. Uczynki miłosierdzia co do ciała wzywają: głodnych nakarmić, bezdomnym dać dach nad głową, chorych i więźniów nawiedzać, umarłych grzebać (p. 2447). Szczególnym oczekiwanym dziś uczynkiem miłosierdzia jest jałmużna czasu i cierpliwość wysłuchiwanie.

Drodzy Bracia! Słowami świętego Pawła wzywam Was w obliczu Boga, który ożywia wszystko, i Chrystusa Jezusa – Tego, który złożył dobre świadectwo za Poncjusza Piłata – zachowajcie dar, który przez włożenie rąk dziś otrzymacie! (por. 1 Tm 6,13-14).

W postawie miłości miłosiernej, współdziałając z Parafialnym Zespołem Caritas, nie pozwólcie się nikomu wyprzedzić.

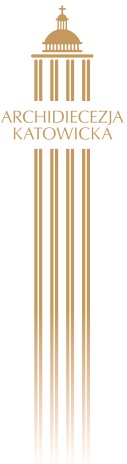
Niech gleba Waszych serc przyjmuje z radością każdego dnia ziarna Chrystusowej nauki. Niech Wasza diakonia wydaje stokrotne, błogosławione owoce w waszych rodzinach i w rodzinie parafialnej! Pamięć o darze święceń niech przerodzi się w codzienną troskę o życie duchowe, w staranie się, aby w Duchu Świętym postępował proces upodobnienia się Chrystusa, który każdemu ochrzczoneму ukazuje miarę ludzkiej i chrześcijańskiej wielkości.

Od dziś w specjalny sposób będziecie uczestniczyć w Jego posłaniu i łasce. Sakrament święceń naznacza Was ich pieczęcią, której nikt nie może usunąć. Ona upodobni Was do Chrystusa, który stał się „dia-

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

konem”, to znaczy sługą wszystkich (KKK 1570). Pamiętajcie o tym i strzeżcie charyzmatu, który otrzymacie przez nałożenie moich rąk! (por. 1 Tm 4,14; 2 Tm 1,6).

Wszystkich proszę o modlitwę w intencji święconych dziś diakonów. Niech odważnie przyjmą dar święceń, niech odważnie i zarazem pokornie wypełniają nałożone dziś na nich obowiązki.

Drodzy Bracia! Jako diakoni – bądźcie wierni, codzienną wiernością małżeńskim zobowiązaniom i dzisiejszym przyrzeczeniom aż do końca! Starajcie się naprzód o Królestwo Boga i o Jego sprawiedliwość! Amen!

111

Słowo powitania

100. rocznica przyłączenia części Górnego Śląska do Polski;
Katowice, 19 czerwca 2022 roku

Serdecznie witam wszystkich w tym katedralnym kościele p.w. Chrystusa Króla. Witam przewodniczącego tej liturgii Prymasa Polski, arcybiskupów i biskupów z górnośląskiej metropolii. Witam pana Premiera i przedstawiciela Prezydenta RP; witam obecnych tu ministrów oraz reprezentantów parlamentu oraz samorządu województwa śląskiego. p. Marszałka, Prezydenta Miasta Katowice i p. Wojewodę. Witam Służby Mundurowe i Was Bracia i Siostry przybyli z różnych parafii archidiecezji. Witam Duchowieństwo i Katedralną Kapitułę.

Wspominamy wydarzenia sprzed 100 laty; wspominamy, aby się modlić, uwielbiać Boga, dziękować i zawierzać Mu przyszłość. Dziękujemy więc za to, że 20 czerwca 1922 roku, przy niesłychanym entuzjazmie, wojsko II Rzeczypospolitej pod dowództwem gen. Stanisława Szeptyckiego wkroczyło na Górny Śląsk, do województwa śląskiego. Na moście w Szopienicach witał je w imieniu biskupa wrocławskiego ks. infułat Jan Kapica. A witając powiedział m.in.: „Witaj nam, Ojczyzno, zobacz twoje dzieci! 700 lat byliśmy rozłączeni, ale jeszcze nie zapomnieliśmy języka ojczystego, nie zapomnieliśmy pacierza polskiego”.

Ważne było dla śląskiego województwa i nowo utworzonej diecezji 17 lat funkcjonowania w organizmie państwie polskiego. Umocniła się

polskość; umocnił się Kościół przed czasem ciężkiej próby jakim była II wojna światowa i czas między 1945 rokiem a rokiem 1989.

Bracia i Siostry! Dziś w III Rzeczypospolitej, w 100-tną rocznicę przyłączenia części Górnego Śląska do Polski, powierzamy przyszłość naszej górnośląskiej Ojcowizny Bożej Opatrzności. Włączamy się w procesy zmian i przemian. Budujemy dziś i jutro Polski oraz Kościoła tą samą, odziedziczoną po przodkach metodą: duchem ofiary, służby i bezinteresowności oraz patriotyzmem pracy. W duchu ora et labora. Modlitwy i pracy, troszcząc się o miłość i sprawiedliwość społeczną. A wpatrzeni w przykłady pokoleń tych, którzy żyjąc tu przed nami miłowali Ojczyznę i Kościół, chcemy spełniać swoje obowiązki i powinności – nec laudibus, nec timore! (Bez czekania na nagrody; bez strachu)! Jak wielki ojciec założyciel II Rzeczypospolitej z Górnego Śląska Wojciech Korfanty! Tak nam dopomóż Bóg.

Modlimy się o Boże błogosławieństwo; o to, aby pozdrowienie wyrosłe w sercach mieszkańców, zwarte w dwóch słowach: *Szczęść Boże* stawało się rzeczywistością! Niech się spełniają słowa papieża Franciszka, który na nowe 100 lecie życzył wszystkim Polakom: „Niech Boża Opatrzność darzy naród polski pokojem i pomyślnością teraz i w przyszłości!”. Modlimy się o błogosławioną i pełną pokoju przyszłość dla nas i całej ludzkiej rodziny.

Serdecznie proszę Księdza Prymasa o przewodniczenie naszej modlitwie i dar Bożego słowa.

112

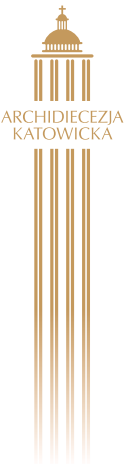
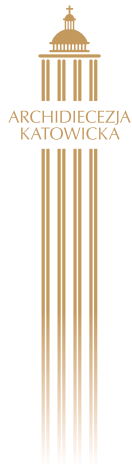
Iube me venire ad te

Homilia Arcybiskupa Katowickiego

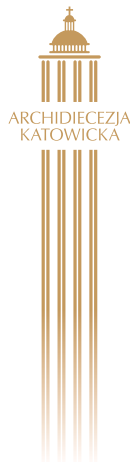
25 lat Domu św. Józefa; Katowice, 21 czerwca 2022 roku

Dziś wspominamy 25 rocznicę poświęcenia Domu Księży Emerytów Archidiecezji Katowickiej i z wdzięcznością myślimy o wszystkich, którzy przyczynili się do jego zbudowania i funkcjonowania.

I właśnie z perspektywy czasu minionego, patrzymy na dany nam dar czasu. Przyjmujemy go z wdzięcznością i odpowiedzialnością. Na czym ta ostatnia ma polegać? Na łączeniu czasu zamkniętego z czasem otwartym.

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

Czas zamknięty to czas przyrody. Można go zobrazować figurą koła. Człowiek uczestniczy w czasie zamkniętym, o ile jest częścią przyrody. Jej koło obraca się, a obroty ciał niebieskich są niezużone, jak wieczny pochód pór roku, jak narodziny i śmierć (J. Pasierb, Czas otwarty, s.19). Ten rodzaj czasu jest naszym sprzymierzeńcem i wrogiem. Wrogiem, bo zasypuje popiołem to, co było substancją naszego życia, krwią naszego serca; sprzymierzeńcem, bo uwalnia i otwiera ku przyszłości. Jest nie tylko procesem rozkładu i zniszczenia. Jest także dojrzewaniem (Tamże). »Człowiek poddany jest czasowi: rodzi się i przemija w czasie. Dzień narodzin staje się pierwszą datą jego życia, a dzień śmierci ostatnią: alfa i omega, początek i koniec jego ziemskiego bytowania, jak podkreśla chrześcijańska tradycja, umieszczając te litery greckiego alfabetu na kamieniach nagrobnych.« (Jan Paweł II, Do moich Braci i Sióstr – ludzi w podeszłym wieku, 2) Jedyność i niepowtarzalność czasu zamkniętego nakłada na nas obowiązek „widzenia czasu” jako szansy na wypełnianie go dobrem naszych myśli, słów i uczynków.

Czas otwarty istnieje i płynie dzięki objawianiu się Boga w zamkniętym czasie człowieka. Nie potrafimy o własnych siłach wyrwać się z zakłętą kręgą czasu zamkniętego. Może to uczynić jedynie Bóg. I On rzeczywiście to czyni! Zstępując w czas zamknięty człowieka, sprawia że staje się on historią zbawienia, nieustannie przekraczającą bieg spraw ziemskich. Dlatego czas otwarty jest dla chrześcijanina szansą i nadzieją. Szansą na nawrócenie i nadzieją na zbawienie. Przypomina nam o tym święty Jan Chrzyciel, gdy mówi o sobie: Jam głos wołającego na pustyni: Prostujcie drogę Pańską (J 1,23)!

Chrześcijanin, kapłan, łączy swój czas zamknięty, ziemski z otwartym, wiecznym poprzez liturgię. Ona bowiem nie tylko przypomina, ale i urzeczywistnia w ciągu roku to, czego Bóg dokonał, dokonuje i dokona dla ocalenia człowieka. Wielobarwny krąg, mieniący się fioletem Adwentu i Wielkiego Postu, bielą i złotem Bożego Narodzenia, Epifanii i Wielkanocy, czerwienią Zesłania Ducha Świętego i zielenią zwykłych niedziel, obraca się wraz z nimi wokół swej osi, którą stanowi Chrystus (Tamże). »Nie bez powodu Kościół w Wigilię Paschalną używa tych samych liter jako symbolu Chrystusa żyjącego wczoraj, dziś i na wieki: «Chrystus wczoraj i dziś, początek i koniec, Alfa i Omega. Do Niego należy czas i wieczność». Chociaż życie ludzkie jest poddane rygorom czasu, Chrystus otwiera przed nim horyzont nieśmiertelności. On sam «stał się człowiekiem po-

śród ludzi, aby zjednoczyć początek z końcem, to znaczy człowieka z Bogiem». (Jan Paweł II, Do moich Braci i Sióstr..., 2).

W liturgii, a szczególnie w liturgii Eucharystii, spotykamy się z Panem, który w tajemnicy Wcielenia najdoskonalej połączył czas zamknięty z czasem otwartym, doczesność z wiecznością, i uczy nas czynić to samo w naszym życiu. W liturgii możemy bowiem dostrzegać wagę wpływających chwil i przemieniać tę świadomość w odpowiedzialność za każdą z nich.

Drodzy Bracia! Nasz Pan, Jezus Chrystus dzisiejszej ewangelii zachęca nas, abyśmy wykorzystując dar czasu, do wchodzenia „przez ciasną bramę” i ostrzega, iż „szeroka jest brama i przestronna droga, która prowadzi do zguby”. Wiemy, co to praktycznie znaczy: „Jeśli kto chce iść za Mną, niech się zaprze samego siebie, niech weźmie krzyż swój i niech Mnie naśladuje”(Mt 16,23).

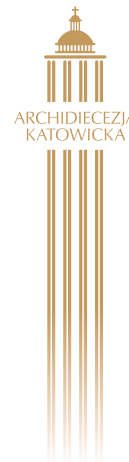
Kapłan, czy to przez sprawowanie liturgii godzin, czy przez celebrowanie liturgii sakramentów przechodzi z przemijania w trwanie; idzie „wąską drogą, która prowadzi do życia”. Dostępuje łaski uczestniczenia w świętym „teraz”. Już tu, na ziemi, odnajduje w strumieniu wydarzeń twardy, stały punkt, w którym przeszłość i terażniejszość oraz przyszłość przestają być znamionami zniszczenia i rozkładu, a przemieniają się w obietnicę wieczności. Otrzymuje „światło życia”.

Drodzy Bracia, starajcie się, aby liturgia sprawowana w Domu św. Józefa była celebrowana zgodnie z duchem wiecznika!

Kapłan sprawujący święte obrzędy jest równocześnie wezwany, by całe swe życie, to powszednie, zwyczajne, szare, dotknięte przemijaniem, chorobą, cierpieniem, samotnością i śmiercią czynić liturgią, ofiarą Bogu miłą i przyjemną. Paul Evdokimow pisał, by Mszę Świętą przemieniać w Mszę życia. W tym kontekście wszystko, co kapłan czyni poza liturgią Kościoła, może stać się nieustanną ofiarą, dziękczynieniem i chwaleciem Boga. W ten sposób każda chwila już nie ucieka w przeszłość, lecz zostaje zatrzymana i utrwalona, gdyż trwa przed Bogiem, staje się wiecznością.

Drodzy Bracia! Trwajcie w Bogu, który Was wybrał, powołał i uświęcił przez święte namaszczenie! Przemieniajcie upływający Wam czas w liturgię trwania, abyście w dniu przyjścia Pana, mieli w Nim ufność i nie doznali wstydu (1 J 2,28).

Wzorem patrona tego domu, św. Józefa, ogarniajcie całą rzeczywistość świata i Kościoła jak On, ojcowskim sercem. Bądźcie wdzięczni! Pamiętajcie o zmarłych i żyjących dobrodziejach tego Domu, waszego Domu.

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

Na koniec, razem z Wami, pragnę modlić się słowami Jana Pawła II: „Iube me venire ad te”: jest to najgłębsze pragnienie ludzkiego serca, nawet wówczas, gdy człowiek nie jest tego świadomy.

Pozwól, o Panie życia, abysmy to sobie wyraźnie uświadomili i umieli cieszyć się każdym etapem naszego życia jako darem niosącym bogate obietnice na przyszłość.

Spraw, byśmy z miłością przyjmowali Twoją wolę, zawierając się każdego dnia Twoim miłosiernym dłoniom.

Maryjo, Matko ludzkości pielgrzymującej, módl się za nami «teraz i w godzinie śmierci naszej». Spraw, byśmy byli zawsze blisko Jezusa, Twojego umiłowanego Syna, a naszego Brata, Pana życia i chwały.« (Jan Paweł II, Tamże, 18). Amen!

113

Dar na wakacje

Homilia Arcybiskupa Katowickiego
Zakończenie roku formacyjnego w WŚSD;
Katowice, 22 czerwca 2022 roku

1. Kończymy rok akademicki; bogaty w wydarzenia i rocznice. Jednym z najbardziej znaczących wydarzeń była beatyfikacja ks. Jana Franciszka Machy, który stał się patronem naszej seminaryjnej wspólnoty.

Bracia, przed wami wakacje, przeznaczone nie tylko na wypocinek, ale i duszpasterskie działania. Za wszelkie formy zaangażowania w dzieło ewangelizacji składam podziękowanie i zachęcam za św. Pawłem: „Nie opuszczajcie się w gorliwości! Bądźcie płomiennego ducha! Pełnijcie służbę Panu!” (Rz 12,11).

Kiedy się wyjeżdża na wakacje trzeba się spakować, trzeba zabrać ze sobą, to co niezbędne. Dzisiejsze pierwsze czytanie z II Księgi Królewskiej – do wakacyjnego bagażu – wkłada wam na „znalezioną księgę Prawa”, abyście ją na nowo odkryli – jak starotestamentalny arcykapłan Chilkiasz. Jego „Słudzy wybrali pieniądze znajdujące się w świątyni i wręczyli je kierownikom robót, nadzorcom świątyni Pańskiej” a przy tej okazji odnaleźli skarb – księgę Prawa, co ostatecznie stało się dla kró-

la Jozasza impulsem do zawarcia przymierza przed obliczem Pańskim, oświadczeniem woli, że „pójdą za Panem.”

Drodzy Bracia, w czasie wakacji okrywajcie na nowo Pismo i idźcie za Panem drogą codziennej wierności. W czyn zamieniajcie spisane w Księdze słowa przymierza.

2. Wspólnie chcemy odkryć przesłanie dzisiejszej Ewangelii. W słowach Jezusa odkrywany kolejny ewangeliczny kontrast, pomiędzy drzewami dobrymi i złymi. Stwierdzenia Jezusa na ich temat są tak nieskomplikowane, że wydają się aż nazbyt uproszczone. A trzeba powiedzieć, że absolutnie takie nie są! Nie są takie, tak jak nie jest prosta rzeczywistość dnia codziennego. Chociaż nie jest to wykład dendrologii, bo przypowieść dotyczy ludzi. Uczy ona, że są dobrzy ludzie, którzy stają się źli i ostatecznie wydają złe owoce, i odwrotnie, że są źli, którzy się zmieniają i na koniec wydają dobre owoce. Co więc ostatecznie znaczy, że «każde dobre drzewo wydaje dobre owoce (Mt 7,17)»? Znaczy, że ten dobry pozostaje dobrym tak długo, dopóki nie znuży się czynieniem dobra. Wytrwale czyni dobro i nie męczy się. Czyni dobro i nie poddaje się pokusie lenistwa czy nawet kompromisu ze złem. Czyni dobro i nie ustaje aż do poziomu heroizmu. Czyni dobro i nawet jeśli przypadkiem odstąpi od takiego zachowania przez zmęczenie, popadnie w pokusę czynienia zła albo przestraszy się nieubłaganych wymagań, przyznaje się do tego szczerze, wyznaje to w prawdzie, żałuje w sercu i zaczyna od nowa.

Robi to między innymi dlatego, że wie, że jeśli nie wyda dobrego owocu, będzie ścięty i rzucony w ogień i dlatego, że poznając dobroć innych poprzez ich dobre czyny, wie, nie tylko poprzez indywidualne doświadczenie, ale też przez doświadczenie społeczne, że ten tylko jest dobry i może być za takiego uznany, wyłącznie poprzez swoje dzieła, a nie deklaracje.

Nie wystarczy mówić: «Panie, Panie!». Jak przypomina nam św. Jakub, wiarę potwierdza się poprzez czyny: „Pokaż mi wiarę swoją bez uczynków, to ja ci pokażę wiarę ze swoich uczynków (Jk 2,18).

3. Drodzy Bracia! Otrzymujecie też – jako dar na wakacje – dwie postacie, które Kościół ukazuje w liturgicznym wspomnieniu dowolnym; to dwóch świętych męczenników: bp. Jan Fischer i Tomasz Morus. Obaj zostali z rozkazu króla uwięzieni i straceni w roku 1535 z powodu odmowy uznania zwierzchnictwa króla Henryka VIII-go nad Kościołem angielskim. Bp Jan Fisher zginął 22 czerwca, a Tomasz Morus 6 lipca.

Byli do końca wierni swojemu jednemu Królowi i sumieniu; mówili królowi Henrykowi, non possumus. Wierność sumieniu i wartościom może kosztować cenę życia.

4. I myśl ostatnia. Bóg mówi do człowieka poprzez naturę. W dziełach natury Bóg objawia się człowiekowi o czym z zachwytem mówi psalm 8. Na naturę, człowiek odpowiada kulturą a jej językiem są wartości.

Życzę Wam pięknym spotkań z naturą, zachwytu na dziełem stworzenia. I niech Waszą odpowiedzią staje się kultura – odpowiedź językiem wartości – na wzór odpowiedzi udzielonej przez wspomnianych dziś męczenników, którzy wierni Chrystusowi Królowi i sumieniu, wytrwali do końca i przynieśli owoc obfity. Dlatego na koniec prosimy słowami dzisiejszej kolekty: „Wszechmogący Boże, obdarz nas ustawiczną bojaźnią i Miłością Twojego świętego Imienia, albowiem nigdy nie odmawiasz opieki tym, których utwierdzasz w swojej miłości”.

Niech Bóg w czasie wakacji utwierdza was w swojej miłości! Amen.

114

Praca dla naszego zbawienia

Homilia Arcybiskupa Katowickiego

41. Pielgrzymka rzemieślników; Jasna Góra, 26 czerwca 2022 roku

1. Dziś przeżywamy na Jasnej Górze 41 Ogólnopolską Pielgrzymkę Rzemiosła, którą przygotowała Izba Rzemieślnicza oraz Małej i Średniej Przedsiębiorczości w Katowicach. Przybywamy tu najpierw z dziękczynną modlitwą, bo równo sto lat temu, w roku ogłoszenia aktu przyłączenia części Górnego Śląska do Polski, Ministerstwo Przemysłu i Handlu w Warszawie swoim rozporządzeniem powołało do istnienia Izbę Rzemieślniczą w Katowicach. Stanowiła ona reprezentację wielu istniejących już cechów, skupiających właścicieli małych i średnich zakładów. Zasadniczym celem jej powołania było zagwarantowanie praw sprzyjających zaspokojeniu potrzeb materialnych i duchowych ludzi pracujących w tym sektorze gospodarki. Realizacja tego zadania opierała się o pewne zasady, które również dzisiaj wywierają ogromny wpływ na właściwe funkcjonowanie środowiska rzemieślniczego.

Jedną z nich jest zasada ciągłości, wyrażona w wielopokoleniowej kontynuacji tradycji zakładu rzemieślniczego. W sposób jednoznaczny jawi się ona jako wartość dodana w prowadzeniu firm rodzinnych.

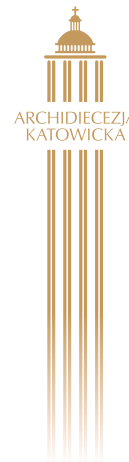
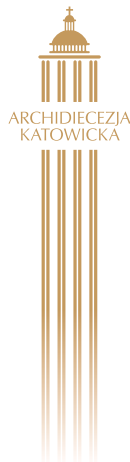
Niemniej ważna jest również zasada osobowej relacji zachodzącej pomiędzy mistrzem i uczniem. Jest ona związana nie tylko z przekazywaniem doświadczeń dotyczących procesu produkcji, lecz również tego, co określamy mianem etyki zawodowej.

W środowisku rzemieślniczym, podobnie jak i we wszystkich dziedzinach ludzkiego działania, istotna jest także potrzeba współpracy. Jej owocem jest doświadczenie drugiego człowieka, a zarazem doświadczenie siebie w świetle jego spojrzenia na to, co wspólne, co stanowi przedmiot wspólnego działania zakotwiczony w często odmiennych formach.

Pragnę również zwrócić uwagę na łatwo dostrzegalną obecność Kościołów, szczególnie Kościoła katolickiego w wymiarze jego duszpasterskiego posługiwania, w zakresie wspólnotowym i w życiu osobistym przedstawicieli różnych cechów zrzeszonych w Izbie. A także na cześć i szacunek poszczególnych cechów wobec swoich świętych patronów, co wiąże się z obchodzeniem świąt patronalnych i fundowaniem sztandarów.

Szanowni Rzemieślnicy! Jubileusz 100-lecia istnienia Rzemiosła na Górnym Śląsku i w całej Polsce wywołuje naturalną i spontaniczną potrzebę podziękowania wszystkim, którzy w przestrzeni minionego czasu swoim osobistym zaangażowaniem przyczynili się do rozwoju rzemiosła na naszej ziemi. Byli to i są ludzie wartościowi, to znaczy żyjący wartościami tak charakterystycznymi dla ludzi Górnego Śląska czy też poszczególnych zawodów. Bł. ks. Emil Szramek wylicza je jako „predyspozycje osobowościowe mieszkańców”. Są to „rzeczowość istotna. Idealizm w czynach, nigdy w słowach. Oszczędność i pracowitość. Wytrwałość. Głęboka, szczerza religijność, silne życie rodzinne i przywiązanie do starego obyczaju” (E. Szramek, Śląsk jako problem socjologiczny. Próba analizy, 1934). Oby te wartości przekazywane młodemu pokoleniu rzemieślników i pracowników zrzeszonych w Izbach były przyjmowane i stawały się powszechnymi wartościami.

2. Bracia i Siostry! Przybywamy na Jasną Górę z modlitwą błagalną o pokój, który jest wartością, dobrem fundamentalnym. Gdy go zabraknie – wszystkie inne wartości stają się bezwartościowe, bo niemożliwe do osiągnięcia i realizacji. Wiec błagamy Królową Pokoju o wyjednanie u swego Syna, Księcia Pokoju, daru pokoju dla całej ludzkiej rodziny;

także dla nas, żyjących w niepokoju o dziś i jutro, żyjących w czasach zawirowań politycznych, społecznych i gospodarczych, objawiających się inflacją i trudnościami w dostępie do surowców, i materiałów potrzebnych do produkcji oraz skokową zmiennością ich cen.

3. Bracia i Siostry! W tej sytuacji potrzebujemy oparcia o stabilny fundament zasad i wartości, których źródłem jest nauka Jezusa Chrystusa i płynąca zeń Katolicka Nauka Społeczna.

Bóg powierzył w nasze ręce dzieła Swoich rąk. Powierzył nam ziemię, abyśmy czynili ją sobie poddaną poprzez pracę i wszelkiego rodzaju pożyteczną, piękną twórczość. W pewien sposób Bóg uczynił nas rzemieślnikami, to znaczy ludźmi pracy. Bo słowo „rzemiosło” oznaczało w różnych językach słowiańskich pracę, zwłaszcza ręczną, ponadto fach, zawód, profesję, sztukę, a nawet narzędzia. Podstawą wszystkich znaczeń słowa „rzemiosło” jest wyraz praindoeuropejski „reme”, który oznaczał – podpieścić, podtrzymywać.

Czyż ludzka praca nie spełnia takich zadań? Wszak jest fundamentem życia społecznego. Wszak podtrzymuje nas, pomaga rozwijać zdolności i talenty, pomaga dojrzewać ku pełni człowieczeństwa. Ludzka praca jest obrazem Bożego działania, który jest dla nas oparciem, który podtrzymuje nas w istnieniu. Dziękujemy dziś Bogu za dar pracy, choć od grzechu pierwszych ludzi niesie on ze sobą pot, trud, wysiłek. Choć bywa traktowana jak towar wraz z człowiekiem, który ją wykonuje; choć czasem nie przynosi satysfakcji. Bywa, że czasem jej brakuje, co jest biedą szczególnie.

4. Dzisiejsza ewangelia relacjonuje nam najpierw jak nasz Zbawiciel gasi gniew apostołów Jakuba i Jana, rodzący się w ich sercach z powodu niegościnnności Samarytan. A nawet ich gromi, ponieważ ich reakcja nie była reakcją ludzi żyjących według Ducha, a takimi powinni być uczniowie Pańscy. Następnie ewangelista relacjonuje dialogi z przypadkowo spotkanymi osobami, którym Mistrz z Nazaretu udziela konkretnych wskazań. Kończą się one ogólnym wskazaniem, zachętą do bycia konsekwentnym w decyzjach i w działaniu: „Kto przykłada rękę do pługa, a wstecz się ogląda, nie nadaje się do Królestwa Bożego”. Wskazanie to możemy odnieść nie tylko do życia religijnego, ale i szerzej do wszelkiej aktywności i ludzkiego działania. Jezus udziela tych rad i napomnień będąc w drodze do Jerozolimy. Gdy „dopełniał się czas wzięcia Jezusa z tego świata, postanowił udać się do Jerozolimy..”. Przed nim tajemnica Jego zbawczego trudu, męki. Jan Paweł II nazwał ten Chrystusowy trud –

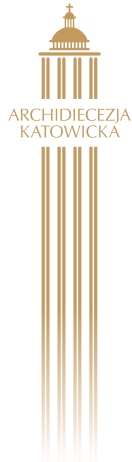
pracą dla naszego zbawienia. Szukając odpowiedzi na pytanie „Kim jest Jezus?”, możemy znaleźć odpowiedź wpatrując się w Jego dzieło ewangelizacji świata przypieczone męką, śmiercią i zmartwychwstaniem. Chrystusa możemy poznać poprzez Jego pracę. On w ten sposób – przez trud, wysiłek – objawia nam sens ludzkiej pracy, w której ma udział także wymiar krzyża, cierpienia, wysiłku.

5. Czasem mówi się, że ktoś jest „zmordowany” pracą. W słowie „zmordowany” wybrzmiewa to, co słychać także w słowie „śmierć”. Taka perspektywa może zniechęcać. Jednak w ludzkiej pracy nie chodzi przecież o negatywny wymiar obumierania, lecz o pozytywny – przez pracę staje się coraz bardziej człowiekiem, podmiotem, osobą. A taki trud jest owocem poświęceń. Nawet owego z mordowania a celem dobro wspólne. To nie jest byt istniejący samoistnie, obok. Amerykański pisarz Dawid Bollier pisze, że dobro wspólne jest bardziej czasownikiem niż rzeczownikiem, ponieważ nie istnieje bez działania, partycypacji / uczestnictwa jednostek; stanowi rezultat ich współdziałania, „gry zespołowej”; takiego myślenia, gdzie „my” wyprzedza „ja”, ze świadomością, iż ostatecznie jest to myślenie lepsze także dla jednostki, lepsze dla jej przedsiębiorczości. I lepsze dla wieczności jak powiedział Cyprian Kamil Norwid: „Bo nie jest światło, by pod korcem stało, Ani sól ziemi do przypraw kuchennych, Bo piękno na to jest, by zachwycało, Do pracy – praca, by się zmartwychwstało”.

Po tych słowach można wspomnieć o odpowiedzialności rzemieślników i przedsiębiorców za swoją działalność. Jesteście zobowiązani mieć na względzie dobro zatrudnionych przez was osób i ich rodzin. Ponosicie także odpowiedzialność gospodarczą w sensie otwarcia na innowacyjność i odpowiedzialność ekologiczną. Ta ostatnia – jawi się dziś jako szczególne wyzwanie dla świata i człowieka; trzeba szanować dzieło stworzenia, jakim jest świat, bo przecież nie można go jedynie konsumować i eksploatować, nie licząc się z jego prawami i obowiązkiem przekazania go przyszłym pokoleniom.

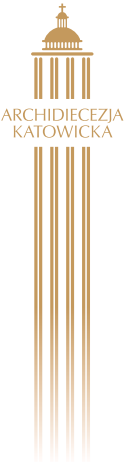
Bądźcie też dla swoich dzieci, dla uczniów szkół branżowych i praktykantów, dla ludzi młodych świadkami wartości ludzkiej pracy jako drogi duchowego rozwoju. W ten sposób ułatwicie młodym ludziom odkrycie pasji i talentu, ostatecznie wybór zawodu.

W obliczu inflacji oraz innych zagrożeń dla pokoju gospodarczego, postulujemy właściwe, to znaczy ochraniające Was ustawodawstwo,

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

prosimy o długowzroczność władzy podejmującej trudne decyzje, apelujemy o politykę prowadzoną w dialogu i transparentności procesów decyzyjnych i ukierunkowaną na dobro wspólne a jest nim na pewno umocnienie rzemiosła oraz małych i średnich przedsiębiorstw w strukturze gospodarczej naszego kraju.

Drodzy Rzemieślnicy! Kończąc to słowo, pragnę wam serdecznie podziękować, za to, że mieliście odwagę przyłożyć ręce do pługą rzemieślniczej pracy, za to, że jesteście wytrwali i konsekwentni w decyzjach i działaniu, w podejmowaniu ciągle nowych wyzwań związanych choćby z procesami modernizacji.

Wraz z modlitwą – za Was i z Wami – składam Wam serdeczne życzenia dotyczące życia osobistego i zawodowego. Wyrażam je słowami „Szczęść Boże”, które, wypowiedane na co dzień, przy wykonywaniu pracy, odnoszą ludzkie życie i pracę do Boga, który jak wierzymy jest źródłem wszelkiego dobra i błogosławieństwa.

Niech zatem każdego z Was umacnia w pełnieniu powołania i misji Boże błogosławieństwo! Wszystkim Rzemieślnikom – na dziś i jutro: Szczęść Boże. Amen.

115

Niech drogi waszego życia prowadzą zawsze do świątyni

Homilia Arcybiskupa Katowickiego

120. rocznica konsekracji prokatedry; Katowice, 29 czerwca 2022 roku

1. Konsekracja kościoła jest niepowtarzalnym i historycznym wydarzeniem, zarówno w perspektywie przeszłości, jak i przyszłości. Przypomina ogrom wysiłków, ofiar i wyrzeczeń, bez których nie byłoby tej świątyni. Konsekracja była ich ukoronowaniem i zamknięciem, a jednocześnie jakby pieczęcią Boga, który 120 lat temu przejął tę świątynię w swoje władanie, aby tutaj przez Chrystusa w Duchu Świętym toczyły się dzieje zbawienia, zbawcze tajemnice pod sakramentalnymi znakami.

Kościół jest miejsce słuchania Boga i domem modlitwy; doświadczania miłości i uczenia się jej. Tu prosimy Boga, który jest Miłością,

w imię Jego Syna Jezusa Chrystusa zapewniającego nas: «Jeśli Mnie kto miłuje, będzie zachowywał moją naukę, a Ojciec mój umiłuje go, i przyjdziemy do niego, i będziemy w nim przebywać».

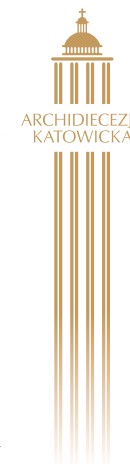
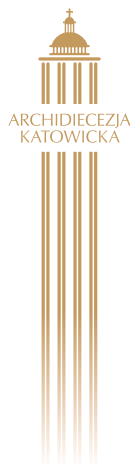
Drodzy! Ojciec was miłuje, bo uwierzyliście, jak pokolenia przed wami, w Jezusa Chrystusa i wierzycie Jemu; Temu, który jest Panem historii i wieczności; wierzycie, że jest z nami w tym kościele, zwłaszcza w godzinie Eucharystii. Wierzycie, bo fundamentem naszego liturgicznego spotkania jest wiara; ona też jest kamieniem węgielnym tej świątyni pod wezwaniem świętych apostołów Piotra i Pawła!

2. Drodzy parafianie i goście! Na mocy konsekracji, czyli poświęcenia, której towarzyszy modlitwa, ludzka budowla wzniesiona pracą, ofiarą i trudem staje się trwałą mieszkaniem Boga z ludźmi, ziemią świętą. Tutaj On sam za pośrednictwem ludzi, mocą swoich sakramentów – widzialnych znaków niewidzialnej łaski – dopełnia dzieła zbawienia. Grzesznicy i ubodzy mocą Jego miłosierdzia spotykają się z przebaczeniem. Uciśnieni i zniewoleni odzyskują prawdziwą wolność. Zranionym i ponizonym przez grzech zostaje przywrócona na powrót godność dzieci Bożych. Wątpiący, zniechęceni i zagubieni odzyskują utraconą nadzieję i chęć życia. Wreszcie smutni, nieszczęśliwi i zmęczeni odnajdują radość życia (por. Modlitwa konsekracyjna).

W sensie o wiele pełniejszym niż patriarcha Jakub możemy powtarzać: „Prawdziwie jest to dom Boga i brama nieba!” (Rdz 28,17). Bo wszystkie kościoły na ziemi są odblaskiem i przygotowaniem świątyni Baranka, objawionej przez Boga, opisanej w Księdze Apokalipsy. „Oto przybytek Boga z ludźmi: zamieszkać wraz z nimi i będą oni moim ludem, a ja będę ich Bogiem” (por. Ap 21,3).

Szczególnym znakiem obecności Chrystusa w tej świątyni jest ołtarz Pański – serce świątyni. Jest on równocześnie stołem wieczernika i miejscem uobecniania ofiary krzyża, gdzie Chrystus ustawicznie sam siebie składa w ofierze. Przed 120 laty inaczej wyglądała liturgia konsekracji; cała liturgia odbywała się w języku łacińskim a wierni w duchowej łączności z konsekratorem odmawiali w ciszy różaniec.

Kiedy dziś mam łaskę – poświęcenia – konsekracji kościoła a jest to dla biskupa łaska wyjątkowa, namaszczając ołtarz wypowiadam słowa: „Niech ten ołtarz będzie dla nas znakiem Chrystusa, z którego boku wypłynęła krew i woda – źródło sakramentów Kościoła. Niech będzie stołem świątecznym dla wszystkich, których Chrystus zaprasza na Ucztę

(...). Niech będzie źródłem jedności Kościoła i braterskiej zgody, miejscem, z którego wierni czerpać będą ducha wzajemnej miłości. Niech będzie ośrodkiem, w którym będziemy Ciebie wielbić i Tobie dziękować”.

Namaszczenie ołtarza Krzyżmem świętym wyraża tajemniczy związek, jaki istnieje pomiędzy Chrystusem a Kościołem. Jest to bardzo szczególna więź życia zrodzonego ze śmierci, która zapoczątkowała nową formę życia, która staje się naszym udziałem poprzez sakramenty święte. Właśnie w nich otrzymujemy zaczątek życia wiecznego. W Liście św. Pawła do Efezjan Kościół został przedstawiony nie tylko jako budowla „zbudowana na fundamencie apostołów i proroków, gdzie kamieniem węgielnym jest Chrystus Jezus” (Ef 5,26-28), ale także jako matka i oblubienica, za którą On wydał swoje życie, „aby ją uświęcić i ukazać przed światem jako chwalebna i doskonała, nie mająca skazy” (Ef 5,26-28).

3. Bracia i Siostry! Kościół materialny – z kamienia, cegły i betonu – ma funkcję li tylko służebną, bo służy budowaniu Kościoła Żywego, do którego zostaliśmy włączeni na mocy sakramentu chrztu św., jest także Matką, która nas zrodziła do nowego życia, która się nami opiekuje i prowadzi do poznania prawdy i uświęcenia w prawdzie. Słyszac słowo „matka” – myślimy najczęściej o naszej rodzonej matce. Matka ma zawsze konkretne, indywidualne oblicze – nie jest czymś abstrakcyjnym. Nigdy nie można odejść tak daleko i zagubić się tak mocno, aby być poza sferą przyciągania miłości prawdziwej matki. Jeżeli zdarzają się wyjątki, to potwierdzają one jedynie regułę. Z całą pewnością nie dotyczą one Matki – Kościoła, który kocha każdego i zawsze! Matka jednak ma prawo oczekiwać wzajemności. Więzy matczyne, to są więzy miłości i życia. Także nasza odpowiedź powinna się wyrażać na tej właśnie płaszczyźnie: we wspólnocie życia i miłości – z Kościołem i w Kościele. Tak było w tej parafii; tak jest i niech tak będzie!

Drodzy Parafianie! Przez wieki budowano na chwałę Bożą wspinała świątynie. Ta nasza „piotropawłowa” była zbudowana szybko, bo w ciągu czterech lat. Dokładano niezwykłych starań, aby Dom Boży był godnym miejscem kultu, czci Trójjedynego Boga. Nie przewidywano wtedy, że stanie się pierwszą katedrą pierwszego biskupa katowickiego i jego trzech następców w latach 1925-1957. Katedra – to znaczy krzesło biskupa, z którego naucza i prowadzi lokalny Kościół. To właśnie w tej katedrze jej pierwszy biskup August Hlond przyjął 3 stycznia 1926 roku biskupie święcenia; tu udzielano święceń diakonatu i prezbiteratu; tu bi-

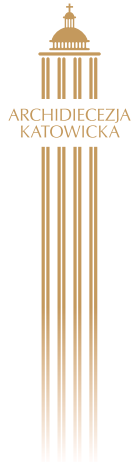
skupi katowiccy poświęcali i konsekrowali święte oleje używane potem w parafiach przy udzielaniu sakramentów świętych, zwłaszcza sakramentu chrztu św.

Bracia i Siostry! W minionym stuleciu trosce o piękno kościoła, wszak go upiększano, towarzyszył wielki szacunek: zdejmowano nakrycia głowy, czyniono znak krzyża, kiedy przechodzono obok niego. Miejsce to uważano za najświętsze w mieście. Tak bywa do dziś, choć nie wszędzie. Przekazujcie tę tradycję czci wobec świątyni młodym mieszkańcom tej parafii i miasta, by wiedzieli, że to miejsce samo-udzielania się Boga przez Jezusa Chrystusa w Duchu Świętym. To w tym wieczniku następuje zesłanie Ducha Świętego, Poczyciela; On nas wszystko uczy i przypomina to, czego nauczał nasz Zbawiciel.

4. Bracia i Siostry! Tak jak bez domu rodzinnego, który tworzą przede wszystkim ludzie, ale także cztery ściany, nie można sobie wyobrazić pełnego wychowania człowieka, tak również bez domu Bożego trudno sobie wyobrazić wychowanie religijne i rozwój wiary, pełne człowieczeństwo. I kiedy przed nami niepewna przyszłość trzeba się oprzeć na fundamentach, na kamieniu węgielnym Kościoła na Jezusie Chrystusie i Jego dwóch apostołach, których tak wiele różniło, ale łączyła miłość Zmartwychwstałego i oddanie Jego Kościołowi. Wg tradycji oddali swoje życie za Chrystusa i Jego rodzający się Kościół. W roku 67 za czasów cesarza Nerona ponieśli śmierć. Piotr został ukrzyżowany i nawet sposobem śmierci potwierdza wspólnotę losową ze swoim Mistrzem. Paweł jako rzymski obywatel otrzymuje przywilej śmierci przez ścięcie. Połączeni męczeńską śmiercią od początku Kościoła są wspólnie wspominani w 29 dzień czerwca i przywoływani ku pomocy Kościołowi pielgrzymującemu, aby miał odwagę głosić Chrystusa Ukrzyżowanego i Zmartwychwstałego.

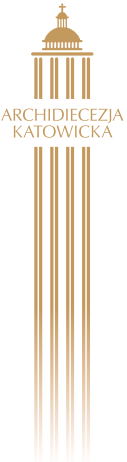
Wielu z nas pamięta gruziński film „Pokuta” i jego ostatnią scenę, kiedy stara kobieta dowiaduje się, że droga po której idzie, nie prowadzi do kościoła... Zadaje wtedy dramatyczne pytanie: po co komu taka droga, która nie prowadzi do świątyni.

Bracia i Siostry! Niech drogi waszego życia prowadzą zawsze do świątyni, tej ziemskiej, gdzie Chrystus udziela nam swego pokoju... Nie tak jak daje świat... To On odbiera nam strach i niepokój o jutro: „Niech się nie trwoży serce wasze ani się nie lęka”!

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

Niech drogi waszego życia prowadzą zawsze do świątyni, tej ziemskiej; nie przechodźcie obok kościoła nie wstępując choćby na chwilę, aby przynajmniej powiedzieć: Jezu ufam Tobie, aby Go tu nawiedzić.

Jeśli tak będzie, to istnieje pewność prawie, że dojdziecie do świątyni wiecznej, gdzie On będzie Bogiem z nami. „I otrze z naszych oczu wszelką łzę..”.

Bracia i Siostry! Niech patron, święty Paweł, wspiera Was w codziennych zawodach, których celem jest nagroda życia wiecznego. Oby każdy z nas mógł u kresu swej doczesności powiedzieć za świętym Pawłem: W dobrych zawodach wystąpiłem, bieg ukończyłem, wiary ustrzegłem. Na ostatek odłożono dla mnie wieniec sprawiedliwości, który mi w owym dniu odda Pan, sprawiedliwy Sędzia, a nie tylko mnie, ale i wszystkim, którzy umiłowali pojawienie się Jego (2 Tm 4,7-8). Amen.

PERSONALIA

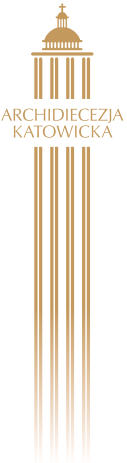
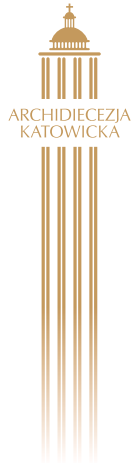
116

Dekrety i nominacje

- Ks. Figołuszka Dorian** Rezydent w parafii Najświętszej Maryi Panny Matki Kościoła w Jastrzębiu-Zdroju, student muzykologii KUL
- Ks. Kłus Marian** Posługa duszpasterska w Parafii Ścięcia Świętego Jana Chrzciciela w Rudzie Śląskiej – Goduli oraz prowadzenia duszpasterstwa przy kaplicy Świętej Katarzyny Aleksandryjskiej w Rudzie Śląskiej – Chebziu.
- Ks. Łukoszek Jacek** Posługa duszpasterska przy kaplicy św. Brata Alberta w Łaziskach Górnych - Bradzie

Proboszczowie i administratorzy

- Ks. Buczyński Tadeusz** Administrator Parafii Matki Bożej Częstochowskiej w Wodzisławiu Śląskim – Wilchwach
- Ks. Chromy Roman** Proboszcz Parafii Miłosierdzia Bożego w Pszczynie
- Ks. Jonczyk Krzysztof** Proboszcz Parafii Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Czerwionce-Leszczynach – Czuchowie
- Ks. Kędzior Piotr** Administrator Parafii Świętej Anny w Świerklanach
- Ks. Kiedrzyń Adam** Administrator Parafii Świętej Barbary w Górze
- Ks. Kozik Leszek** Administrator Parafii Świętego Mikołaja w Łące
- Ks. Kusz Tomasz** Administrator Parafii Świętego Józefa Robotnika w Katowicach - Józefowcu
- Ks. Lar Rafał** Proboszcz Parafii Matki Bożej Bolesnej w Mysłowicach - Brzęczkowicach
- Ks. Ledwin Andrzej** Administrator Parafii Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Piekarach Śląskich – Kozłowej Górze
- Ks. Maszczyk Marcin** Administrator Parafii Najświętszego Serca Pana Jezusa w Bieruniu Nowym
- Ks. Nitka Mariusz** Administrator Parafii Świętego Jana Sarkandra w Rybniku - Paruszowcu
- Ks. Płaszewski Łukasz** Proboszcz Parafii Bożego Ciała w Zabrze-Kończycach
- Ks. Rataj Mirosław** Administrator Parafii Najświętszego Serca Pana Jezusa w Skrbeńsku
- Ks. Szweter Sławomir** Administrator Parafii Świętej Anny w Lędzianach
- Ks. Winkler Wojciech** Administrator Parafii Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Katowicach-Szopienicach
- Ks. Wita Grzegorz** Proboszcz Parafii Niepokalanego Serca Maryi w Wodzisławiu Śląskim – Kokoszycach

- Ks. Zakrzewski Adam** Proboszcz Parafii Krzyża Świętego w Siemianowicach Śląskich
- Ks. Zdebel Adam** Administrator Parafii Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Siemianowicach Śląskich – Przelajce

Neoprezbiterzy

- Ks. Dawid Patryk** Wikariusz Parafii Matki Bożej Piekarskiej w Katowicach - Osiedlu Tysiąclecia
- Ks. Głębek Marcin** Wikariusz Parafii Podwyższenia Krzyża Świętego i Matki Bożej Częstochowskiej w Pszczynie
- Ks. Kupka Mikołaj** Wikariusz Parafii Świętej Anny w Katowicach – Janowie
- Ks. Ludwik Daniel** Wikariusz Parafii Świętego Herberta Biskupa w Wodzisławiu Śląskim
- Ks. Margalski Grzegorz** Wikariusz Parafii Matki Bożej Częstochowskiej w Knurowie
- Ks. Płaczek Łukasz** Wikariusz Parafii Świętego Bartłomieja Apostoła w Bieruniu Starym
- Ks. Stolarz Daniel** Wikariusz Parafii Najświętszej Maryi Panny Matki Kościoła w Jastrzębiu-Zdroju
- Ks. Zawojak Marcin** Wikariusz Parafii Świętego Wojciecha w Radzionkowie

Wikariusze

- Ks. Antczak Tomasz** Wikariusz Parafii Matki Bożej Królowej Różańca Świętego w Łaziskach Górnych (z Parafii Św. Anioła Stróża w Gorzycach)
- Ks. Bober Bartłomiej** Wikariusz Parafii Krzyża Świętego w Siemianowicach Śląskich (z Parafii MB Fatimskiej w Mysłowicach – Wesolej)

- Ks. Bryk Błażej** Wikariusz Parafii Trójcy Przenajświętszej w Rudzie Śląskiej – Kochłowicach (z Parafii Św. Stanisława Biskupa i Męczennika w Suszcu)
- Ks. Dąbrowski Patryk** Wikariusz Parafii Świętego Stanisława Biskupa i Męczennika w Bytomiu (z Parafii MB Częstochowskiej w Knurowie)
- Ks. Dendura Andrzej** Wikariusz Parafii Najświętszego Serca Pana Jezusa w Rybniku – Boguszowicach (z Parafii Krzyża Świętego w Siemianowicach Śl.)
- Ks. Ditrich Marcin** Wikariusz Parafii Świętego Jana Chrzciciela w Tychach (z Parafii Św. Józefa Robotnika w Katowicach – Józefowcu)
- Ks. Drobny Mateusz** Wikariusz Parafii Świętego Jana Chrzciciela w Tychach (z Parafii Św. Katarzyny w Jastrzębiu-Zdroju)
- Ks. Dylong Bartłomiej** Wikariusz Parafii Błogosławionej Karoliny w Tychach (z Parafii Św. Andrzeja Boboli w Czerwionce-Leszczynach)
- Ks. Gajda Paweł** Wikariusz Parafii Świętego Andrzeja Boboli w Czerwionce-Leszczynach (z Parafii Trójcy Przenajświętszej w Rudzie Śl. – Kochłowicach)
- Ks. Grabiec Artur** Wikariusz Parafii Świętego Jacka w Rydułtowach – Radoszowach (z Parafii Podwyższenia Krzyża Świętego i MB Uzdrawienia Chorych w Katowicach – Tysiącleciu Dolnym)
- Ks. Hołyś Konrad** Wikariusz Parafii Świętej Anny w Świerklanach (z Parafii Św. Anny w Lędzinach)
- Ks. Janota Zbigniew** Wikariusz Parafii Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Wodzisławiu Śląskim (z Parafii MB Szkaplerznej w Gierałtowicach)
- Ks. Kasprowicz Mateusz** Wikariusz Parafii Świętego Brata Alberta w Jastrzębiu-Zdroju (z Parafii Opatrzności Bożej w Katowicach – Zawodziu)
- Ks. Klimera Dawid** Wikariusz Parafii Świętego Floriana w Chorzowie (z Parafii NMP Matki Kościoła w Jastrzębiu-Zdroju)

- Ks. Kotyński Łukasz** Wikariusz Parafii Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Katowicach (z Parafii Ducha Świętego w Tychach)
- Ks. Lepich Michał** Wikariusz Parafii Trójcy Przenajświętszej w Chełmie Śląskim (z Parafii Św. Floriana w Chorzowie)
- Ks. Matonóg Marcin** Wikariusz Parafii Świętego Pawła w Rudzie Śląskiej - Nowym Bytomiu (z Parafii Bł. Karoliny w Tychach)
- Ks. Menżyk Marek** Wikariusz Parafii Świętego Jacka w Katowicach – Ochojcu (z Parafii Św. Marii Magdaleny w Chorzowie Starym)
- Ks. Michalik Krzysztof** Wikariusz Parafii Opatrzności Bożej w Katowicach – Zawodziu (z Parafii Najświętszego Serca Pana Jezusa w Rybniku – Boguszowicach)
- Ks. Moczko Krzysztof** Wikariusz Parafii Podwyższenia Krzyża Świętego i Matki Bożej Uzdrawienia Chorych w Katowicach - Osiedlu Tysiąclecia (z Parafii Św. Bartłomieja Apostoła w Bieruniu Starym)
- Ks. Orzechowski Jakub** Wikariusz Parafii Ducha Świętego w Rudzie Śląskiej – Czarnym Lesie (z Parafii MB Piekarskiej w Katowicach - Osiedlu Tysiąclecia)
- Ks. Palowski Michał** Wikariusz Parafii Świętej Marii Magdaleny w Chorzowie - Chorzowie Starym (z Parafii Św. Jacka w Katowicach – Ochojcu)
- Ks. Pietryga Jan** Wikariusz Parafii Podwyższenia Krzyża Świętego i Świętego Herberta w Katowicach (z Parafii MB Częstochowskiej w Wodzisławiu Śl. – Wilchwach)
- Ks. Płonka Krzysztof** Wikariusz Parafii Wszystkich Świętych w Pszczynie
- Ks. Reszka Rudolf** Wikariusz Parafii Najświętszego Serca Pana Jezusa w Katowicach – Murckach (z Parafii Św. Jana Sarkandra w Rybniku – Paruszowcu)

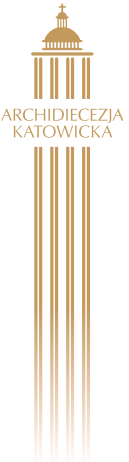
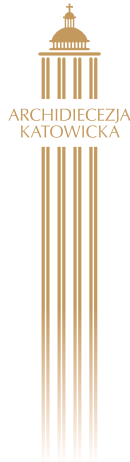
- Ks. Ryszka Marcin** Wikariusz Parafii Opatrzności Bożej w Katowicach – Zawodziu (z Parafii Św. Anny w Świerklanach)
- Ks. Rząsa Arkadiusz** Wikariusz Parafii Świętego Wojciecha w Radzionkowie (z Parafii Najświętszego Serca Pana Jezusa w Czerwionce-Leszczynach)
- Ks. Siedlaczek Marek** Wikariusz Parafii Ducha Świętego w Tychach (z Parafii Najświętszego Serca Pana Jezusa w Katowicach – Murckach)
- Ks. Socha Marcin** Wikariusz Parafii Świętego Anioła Stróża w Gorzycach (z Parafii Św. Anny w Katowicach – Janowie)
- Ks. Soluch Maciej** Wikariusz Parafii Ducha Świętego w Siemianowicach Śląskich – Bytkowie (z Parafii Podwyższenia Krzyża Świętego i MB Częstochowskiej w Pszczynie)
- Ks. Sroga Artur** Wikariusz Parafii Matki Bożej Fatimskiej w Mysłowicach – Wesołej (z Parafii Trójcy Przenajświętszej w Rudzie Śląskiej – Kochłowicach)
- Ks. Szmidt Dariusz** Wikariusz Parafii Świętej Barbary i Świętego Józefa w Jastrzębiu-Zdroju (z Parafii MB Nieustającej Pomocy w Katowicach – Szopienicach)
- Ks. Szpek Dawid** Wikariusz Parafii Matki Bożej Różańcowej w Rudzie Śląskiej (z Parafii Podwyższenia Krzyża Świętego i MB Uzdrawienia Chorych w Katowicach – Osiedlu Tysiąclecia)
- Ks. Sztamberek Wojciech** Wikariusz Parafii Świętego Krzysztofa w Tychach (z Parafii Św. Jerzego w Rydułtowach)
- Ks. Szymon Jakub** Wikariusz Parafii Trójcy Przenajświętszej w Rudzie Śląskiej – Kochłowicach (z Parafii Najświętszego Serca Pana Jezusa w Bieruniu Nowym)
- Ks. Tyburski Sławomir** Wikariusz Parafii Świętej Katarzyny w Jastrzębiu-Zdroju – Górnym (z Parafii Św. Jana Chrzciciela w Tychach)

- Ks. Urbańczyk Arkadiusz** Wikariusz Parafii Świętego Jerzego w Rydułtowach (z Parafii Wniebowzięcia NMP w Wodzisławiu Śl.)
- Ks. Waszczak Wojciech** Wikariusz Parafii Miłosierdzia Bożego w Żorach (z Parafii Opatrzności Bożej w Katowicach – Zawodziu)
- Ks. Więcek Artur** Wikariusz Parafii Najświętszego Serca Pana Jezusa w Piekarach Śląskich - Brzezinach Śląskich (z Parafii Św. Marii Magdaleny w Wodzisławiu Śl. - Radlinie II)
- Ks. Wróbel Paweł** Wikariusz Parafii Świętego Stanisława Kostki w Katowicach – Giszowcu (z Parafii Wniebowzięcia NMP w Katowicach)
- Ks. Żoła Tomasz** Wikariusz Parafii Najświętszego Serca Pana Jezusa w Czerwionce-Leszczynach (z Parafii Św. Herberta Biskupa w Wodzisławiu Śląskim)

Zwolnieni z funkcji i urzędów

- Ks. Adamski Romuald** Proboszcza Parafii Świętej Barbary w Górze i przeniesiony na emeryturę
- Ks. Bryzik Józef** Posługi duszpasterskiej w Parafii Świętego Stanisława Kostki w Katowicach – Giszowcu
- Ks. Brząkalik Piotr** Proboszcza Parafii Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Katowicach – Szopienicach i przeniesiony na emeryturę
- Ks. Buczyński Tadeusz** Kapelana Szpitala w Wodzisławiu Śląskim oraz rezydenta w Parafii Świętego Herberta Biskupa w Wodzisławiu Śląskim
- Ks. Chmiel Edward** Proboszcza Parafii Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Siemianowicach Śląskich – Przelajce i przeniesiony na emeryturę
- Ks. Drożdż Zenon** Proboszcza Parafii Świętego Józefa Robotnika w Katowicach – Józefowcu i przeniesiony na emeryturę
- Ks. Figołuszka Dorian** Wikariusza Parafii MB Królowej Różańca Świętego w Łaziskach Górnych

- Ks. Gniździa Rudolf** Proboszcza Parafii Świętego Jana Sarkandra w Rybniku – Paruszowcu i przeniesiony na emeryturę
- Ks. Jarczyk Janusz** Proboszcza Parafii Świętej Anny w Lędzinach i przeniesiony na emeryturę
- Ks. Jonczyk Krzysztof** Wikariusza Parafii Miłosierdzia Bożego w Żorach
- Ks. Kędzior Piotr** Wikariusza Parafii Ducha Świętego w Rudzie Śląskiej - Czarnym Lesie
- Ks. Kiedrzyń Adam** Wikariusza Parafii Świętego Brata Alberta w Jastrzębiu-Zdroju
- Ks. Kłus Marian** Wikariusza Parafii Świętego Stanisława Biskupa i Męczennika w Bytomiu
- Ks. Kozik Leszek** Posługi duszpasterskiej w Parafii Ścięcia Świętego Jana Chrzciciela w Rudzie Śl. – Goduli oraz rektora kaplicy św. Katarzyny Aleksandryjskiej w Rudzie Śl. - Chebziu
- Ks. Kubista Mieczysław** Proboszcza Parafii Najświętszego Serca Pana Jezusa w Skrbeńsku i przeniesiony na emeryturę
- Ks. Kusz Tomasz** Kapelana Domu Prowincjalnego Sióstr Elżbietanek i Szpitala Św. Elżbiety w Katowicach
- Ks. Lar Rafał** Wikariusza Parafii Ducha Świętego w Siemianowicach Śląskich – Bytkowie
- Ks. Ledwin Andrzej** Wikariusza Parafii Świętego Krzysztofa w Tychach
- Ks. Łukoszek Jacek** Proboszcza Parafii Najświętszego Serca Pana Jezusa w Bieruniu Nowym
- Ks. Majwald Józef** Proboszcza Parafii Matki Bożej Częstochowskiej w Wodzisławiu Śląskim – Wilchwach i przeniesiony na emeryturę
- Ks. Marcak Andrzej** Proboszcza Parafii Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Czerwionce-Leszczynach – Czuchowie i przeniesiony na emeryturę
- Ks. Maszczyk Marcin** Wikariusza Parafii Świętego Wojciecha w Radzionkowie

- Ks. Nitka Mariusz** Wikariusza Parafii Świętego Wojciecha w Radzionkowie
- Ks. Nocoń Stanisław** Proboszcza Parafii Krzyża Świętego w Siemianowicach Śląskich i przeniesiony na emeryturę
- Ks. Pacwa Mariusz** prowadzenia budowy domu pielgrzymkowego „Nazaret” w Piekarach Śl.
- Ks. Paliński Jerzy** Proboszcza Parafii Świętej Anny w Świerklanach i przeniesiony na emeryturę
- Ks. Rataj Mirosław** Wikariusza Parafii Podwyższenia Krzyża Świętego i Świętego Herberta w Katowicach
- Ks. Sobik Alojzy** Proboszcza Parafii Świętego Mikołaja w Łące i przeniesiony na emeryturę
- Ks. Szweter Sławomir** Wikariusza Parafii Najświętszego Serca Pana Jezusa w Jastrzębiu-Zdroju
- Ks. Tatarzyn Alfred** Proboszcza Parafii Miłosierdzia Bożego w Pszczynie i przeniesiony na emeryturę
- Ks. Tront Walerian** Proboszcza Parafii Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Piekarach Śląskich – Kozłowej Górze i przeniesiony na emeryturę
- Ks. Urbanek Marek** Wikariusza Parafii Trójcy Przenajświętszej w Chełmie Śląskim
- Ks. Winkler Wojciech** Wikariusza Parafii Matki Bożej Różańcowej w Rudzie Śląskiej
- Ks. Wita Grzegorz** Proboszcza Parafii Matki Bożej Bolesnej w Mysłowicach-Brzęczkowicach
- Ks. Zakrzewski Adam** Proboszcza Parafii Niepokalanego Serca Maryi w Wodzisławiu Śląskim – Kokoszycach
- Ks. Zdebel Adam** Wikariusza Parafii Świętej Barbary i Świętego Józefa w Jastrzębiu-Zdroju
- Ks. Żmuda Andrzej** Proboszcza Parafii Bożego Ciała w Zabrze – Kończycach i przeniesiony na emeryturę

ZMARLI

117

ks. Bernard Starosta + 19.06.2022

Urodził się 6 sierpnia 1932 roku w Orzeszu w religijnej rodzinie Jana i Emilii z domu Kepsol. Jego ojciec był monterem teletechnicznym i nadzorcą pocztowym. Ochrzczony został 14 sierpnia 1932 roku w kościele parafialnym pw. Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny w Orzeszu. Sakrament bierzmowania otrzymał 27 września 1942 roku, przyjmując imię Józef. Miał trzech braci i dwie siostry.

Podczas okupacji w latach 1940 – 1944 uczęszczał do niemieckiej szkoły powszechnej w Orzeszu. W kwietniu 1945 roku rozpoczął naukę w Państwowym Gimnazjum i Liceum Koedukacyjnym w Mikołowie. W tym czasie jego ojciec zginął w obozie koncentracyjnym Gusen II. Od 1948 roku kontynuował naukę w Liceum Ogólnokształcącym w Mikołowie. Egzamin dojrzałości według programu wydziału humanistycznego zdał 2 maja 1950 roku. Był bardzo dobrym i ambitnym uczniem. W parafii był ministrantem i należał do Sodalicji Mariańskiej. Często wygłaszał referaty i podejmował dyskusje na tematy związane z wiarą.

Od młodości pragnął być księdzem. Do Śląskiego Seminarium Duchownego w Krakowie zgłosił się po maturze razem ze starszym bratem Florianem. Studia teologiczne ukończył na Uniwersytecie Jagiellońskim. Święcenia diakonatu otrzymał 3 kwietnia 1955 roku w kaplicy Seminarium w Krakowie przez posługę bp. Franciszka Jopa. Święcenia prezbiteratu przyjął 7 września 1955 roku z rąk bp. Zdzisława Golińskiego w katedrze Chrystusa Króla w Katowicach (wówczas Stalinogrodzie).

Jako wikariusz pracował w parafiach: Świętego Antoniego w Rybniku (od stycznia do września 1956), Świętego Józefa w Rudzie Śląskiej (1956-1962), Najświętszego Serca Pana Jezusa w Brzezinach Śląskich (1962-1966), Najświętszego Serca Pana Jezusa w Mysłowicach (1966-1969),

Chrystusa Króla w Katowicach (1969-1971). W 1966 roku uzyskał tytuł magistra historii w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Opolu, przedstawiając pracę napisaną pod kierunkiem dr. Leszka Winowskiego, zatytułowaną „Mahomet jako organizator i przywódca wspólnoty muzułmańskiej”. Pracę proboszczowską napisał na temat „Sobór Watykański II a współczesne wielkie religie niechrześcijańskie”.

W marcu 1971 roku został mianowany wikariuszem kooperatorem, a 17 kwietnia tegoż roku proboszczem parafii Męczeństwa Świętego Jana Chrzyciela w Łaziskach Średnich. W wyremontowanym i przystosowanym do celów charytatywnych budynku przygotował mieszkanie dla siostr albertynek. Powstała tam również księgarnia katolicka. Sprowadził do Łazisk także siostry betanki. W latach 1992-1998 był dziekanem dekanatu mikołowskiego. Z własnych środków finansował działalność siostr albertynek, wspomagał finansowo budowę Domu Księży Emerytów w Katowicach oraz kapłanów misjonarzy pracujących w Rosji. Był katechetą w Szkole Podstawowej nr 6 w Łaziskach Górnych.

W 2000 roku został zwolniony z urzędu proboszcza, który pełnił przez 29 lat i został przeniesiony na emeryturę. Jako emeryt nadal gorliwie się angażował: prowadził duszpasterstwo przy kaplicy mszalnej w Łaziskach-Górnych w dzielnicy Brada, wyróżniał się otwartością i zainteresowaniem nowymi technologiami, zwłaszcza możliwością ewangelizacji w Internecie. W 2002 roku został wybrany ojcem duchownym kapłanów dekanatu Mikołów, a później nowo utworzonego dekanatu Łaziska. Od 2017 roku zamieszkał w Domu Księży Emerytów w Katowicach.

Zmarł 19 czerwca 2022 roku w 90. roku życia i 67. roku kapłaństwa. Jego pogrzeb odbył się 23 czerwca w parafii Męczeństwa Świętego Jana Chrzyciela w Łaziskach Średnich. Spoczął na cmentarzu parafialnym. Uroczystościom pogrzebowym przewodniczył bp Marek Szkudło.

KS. JAKUB KANIA

Spis Treści

STOLICA APOSTOLSKA

- 101 Orędzie na VI Światowy Dzień Ubogich 309

EPISKOPAT POLSKI

- 102 Komunikat z 392. Zebrania Plenarnego KEP 317

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

ABP WIKTOR SKWORC METROPOLITA KATOWICKI

LISTY PASTERSKIE I KOMUNIKATY

- 103 Komunikat przed uroczystościami Bożego Ciała i 100. rocznicy powrotu Górnego Śląska do Polski 319
- 104 Zaproszenie na procesję Bożego Ciała w śródmieściu Katowic 321
- 105 Dyspensa na 17 czerwca 2022 322
- #### HOMILIE METROPOLITY
- 106 100 lat utworzenia Policji Województwa Śląskiego, 6 czerwca 2022 . . 323
- 107 Święcenia prezbiteratu i diakonatu franciszkanów, 11 czerwca 2022 . . 326
- 108 Wręczenie dekretów wikariuszy, 14 czerwca 2022 329
- 109 Boże Ciało, 16 czerwca 2022 333
- 110 Święcenia diakonów stałych, 18 czerwca 2022 335
- 111 100. rocznica przyłączenia części Górnego Śląska do Polski, 19 czerwca 2022 338
- 112 25 lat Domu św. Józefa, 21 czerwca 2022 339
- 113 Zakończenie roku formacyjnego w WSSD, 22 czerwca 2022 342
- 114 41. Pielgrzymka rzemieślników, 26 czerwca 2022 344
- 115 120. rocznica konsekracji prokatedry, 29 czerwca 2022 348
- 116 **PERSONALIA** 352

ZMARLI

- 117 Ks. Bernard Starosta + 19.06.2022 361

